

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 305 ■ 8 Aralık 2007 ■ 1 YTL

DİKKAT! GELİYOR!



Peki, biz ne yapacağız?

sayfa: 6-7

YENİ ÇIKTI

ANTİKAPİTALİST



Nükleer Çılgınlık

Ulusal sorunun marksist ABC'si
Sahibin terbiyesi değil miyiz?
Amerika'nın "terörle bary savaş"ı
Afrika'ya yayılıyor Afrika
Birinci küresel ısınma projesi
görülebiliyor.

**Amerika'nın "teröre karşı savaş"ı
Afrikaya yayılıyor:
Africom**
F. Aloğlu

Somali: Amerikan destekli işgale direniş büyüyor
Abdisalam Guled

Pakistan çıkmazı

Kalpsiz dünyada Filistin mülteci kampları
Yıldız Ramazanoğlu

Nükleer çılgınlık
Volkan Akyıldırım

Küresel ısınma yoksulları vuruyor
Çağla Oflaz

Sizi Kyotocular sizi!
Şenol Karakaş

Ulusal sorunun marksist ABC'si
Roni Margulies

Kitap ve film tanıtımları

Sosyalist İşçi satıcılarından isteyin

ODTÜ'de homofobiye karşı mücadele

ODTÜ'de eşcinsellere yönelik ayrımcılığı ve homofobiye yok etmeyi amaçlayan öğrenciler 30 Kasım'da Mimarlık kantininde toplandılar.

ODTÜ yönetimi okulda eşcinsel öğrencilerin topluluk kurmasına izin vermiyor.

1996-1997 yılları arasında LEGATO'yu resmi topluluk olarak kurmak isteyen öğrencilere "ODTÜ'de eşcinsel var mı?" sorusu yöneltilmişti.

ODTÜ rektörü Ural Akbulut geçen yıl İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde kurulan eşcinsel öğrenci topluluğu hakkındaki fikri sorulduğunda "ODTÜ'de kurulan toplulukların topluma hizmet amacı taşıdığını eşcinsel bir topluluğun topluma hizmet edemeyeceğini ve bu nedenle böyle bir topluluğun üniversite kriterlerine uymadığını" yanıtı vermişti.

LGBT aktivistler bu homofobik politikaya karşı ODTÜ yaz şenliklerinde imza kampanyası düzenlediler. Şimdi yeniden LGBT topluluğu kurmak için mücadele başlatıldılar ve eşcinsel olmayan öğrencileri de birlikte mücadeleye çağırıldılar.

CHP'de grev olasılığı

CHP Genel Merkezi'nde çalışan yaklaşık 80 işçi adına, Türkiye İşçi Sendikası ile yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşmaya varılmadı. CHP yönetimi işçilerin ücret ve sosyal yardım taleplerini reddetti. Toplu sözleşme tarafsız bir kurula gidiyor.

Kendi çalışanına bile istediği ücreti vermeyen CHP hızla parçalanmaya doğru gidiyor.

sosyalist işçi'yi internetten takip edebilirsiniz

sosyalistisci.org

Yükselen hareket ve YENİ SOL

sosyalist işçi satıcılarından alabilirsiniz

Malatya katliamı davasında saklanan deliller, derin ilişkiler

Katiller kimle görüştü?

18 Nisan'da Malatya'daki Zirve Yayınevi Emre Günaydın ve beş arkadaşı tarafından basılmıştı. Zirve Yayınevi çalışanı üç kişi uzun süre işkence görmüş, defalarca bıçaklanmış, boğazları kesilerek öldürülmüştü. Katiller subaylar, emniyet mensupları, öğretim üyeleri, savcılarla defalarca görüşmüş, ancak bu görüşmeler incelenmediği gibi deliller de yok edilmiş.

Emre Günaydın ve diğer katillerin üzerlerinde bulunan telefonların geriye dönük altı aylık görüşmeleri incelendi. Ancak katliamın gerçekleştiği gün yapılan görüşmeler incelenmeye alınmadı.

Katliama doğru giden 6 ay boyunca, Emre Günaydın 35, Salih Gürler 38, Hamit Çelen 17, Abuzer Yıldırım 16 kez telefon değiştirmiş. Ancak bu telefonlarla hangi görüşmelerin yapıldığı araştırılmadı. Cuma Özdemir ve Küşat



DurDe aktivistleri katliamdan 3 saat sonra Ankara'da sokakta

Kocadağ'ın üzerinde telefon bulunmadığı için inceleme yapılmadı. Ancak iki katilin yakınlarının kullandıkları telefonların dokümanlarına da bakılmadı.

Katillerin katliam önce İstanbul Kartal'da görevli bir başsavcı, 2. Ordu lojmanlarında oturan biri, Ankara Özel Harekatta görevli gözükten CB'yle, MHP Malatya İl Genel Meclisi üyesiyle ve çeşitli jandarma mensuplarıyla yaptığı onlarca görüşme

ve mesajlaşmışlar incelenmedi.

Katliam sonrası kendini camdan atan Emre Günaydın'ın hastanede geçirdiği 9 günün kamera kayıtları Malatya Savcılığı'nın emriyle silinmiş.

Malatya katliamı hakkında ihbarda bulunan A.A. "Emre Günaydın'ı M.Ü. adlı alay komutanının telkiniyle, öğretim üyesi R.B. azmettirdi" demişti. R.B. ile ilk temasa geçen kişinin,

Emre Günaydın'ı çeken kamera sistemine bakmakla görevlendirilen jandarma üstüme İ. olduğu ortaya çıktı.

'Milliyetçi duygularla' işlendiği iddia edilen Malatya Katliamı, Hrant Dink cinayetinde olduğu gibi resmi ya da resmi olmayan bir güç tarafından yönlendirilmiş.

Malatya'daki Hristiyanların katledileceği önceden belliydi, ancak hiç kimse engellemeye kalkmadı.



IMF ve Dünya Bankası bu yasayla 10 milyar dolar olan sağlık harcamalarını 40 milyar dolara çıkarmak istiyor. Sağlık ocaklarını kapatırarak!

Emeklilik hayale dönüşüyor

Ekonomiden sorumlu bakan Ali Şimşek, Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası tasarısının bu yıl yasalaşacağını açıkladı.

Yasa 35 milyon yoksulu emeklilik sisteminin dışına itiyor. Aylık geliri asgari ücretten düşük olanlar yeterli prim ödeyemeyip emekli olamayacaklar.

Yasada gazeteciler, röntgen teknisyenleri, postacılar, makinistler, infaz koruma memurlarının fazla prim ödeme karşılığı yıpranma hakkı kaldırılıyor. TSK, Emniyet ve MİT personeli bu haktan yararlandırıyor.

1999-2008 yıllarında işe girenlerin emeklilik aylığı büyük oranda düşüyor. Sakatların emeklilik hakkı 15 yıl çalışmadan 18 yıla

çıkartılıyor.

Sosyal güvenlik sistemi çöktürülüyor.

Tasarının sağlık kısmıysa insan hayatını bir kazanç kapısı olarak tanımlıyor.

Ödenilen prim karşılığında sağlık hizmetleri alınacak. Piyasa koşullarına bırakılan tedavi fiyatı ödediğiniz primi karşılamıyorsa o zaman üstünü hasta ödeyecek. Hasta her tedavi için katkı payı adı altında ödemede yapacak. Prim ödeyecek ekonomik güce sahip olmayanlar ise tedavi edilemeyecek. Türkiye'de 10 milyon kişi bu durumda.

SGSS yasasıyla özelleştirilen sağlığımızı ve emeklilik hakkımızı savunmak için KEG yeniden kampanyaya başlıyor.



Emek örgütleri SGGSS'ye karşı birleşiyor

3 Aralık'ta Ankara'da İnşaat Mühendisleri Odası'nda düzenlenen "Sağlığımızda ve geleceğimizde vazgeçmeyeceğiz" toplantısına katılan 14 emek örgütü sosyal güvenlik ve genel sağlık sigortası yasasına karşı taleplerini ortaya koydu ve yasanın geri çekilmesini istedi

Türk-İş, DİSK, T. Kamu-Sen, KESK, Memur-Sen, BASK, TTB, Türkiye Barolar Birliği, TMMOB, Türk Eczacıları Birliği, TSMMOB, Türkiye Dişhekimleri Birliği, Türkiye İşçi Emeklileri Derneği, Tüm İşçi Emeklileri Derneği birlikte mücadelelerini yollarını tartışıyor.

Samsun termik santrale karşı

Samsun'da kurulması planlanan termik santral toplantısını basan halk, şirket temsilcilerini kürsüden indirdi. Toplantı iptal edildi.

Samsun Tekkeköy'de kurmak istedikleri santral hükümetin önünde bekleyen 23 termik santral projesinden biri.

Samsunlular en doğrusunu yapmış. Termik santrallere karşı yerel direnişler güçlenip, ulusal çapta bir mücadeleye dönüşürse hükümet durdurulabilir.

Yatağan halkı öfkeli

Yatağanlılar 24 yıldır faaliyet gösteren termik santrale bir ikincisinin eklenmek istenmesi kararına öfke yarattı.

Termik santralden çıkan zehirli gazlar Yatağanlılara bir günde dört mevsimi yaşıyor. Zeytin ağaçları, bitki örtüsü yok olmuş. Hayvanlar yaşamıyor. Akciğer kanseri Yatağan'da en yüksek ölüm nedeni. Çocukların yüzde 95'inin kanun da kurşun oranı normalin üzerinde. 1982'den bu yana kömür tüketiliyor ve sonuç bir yıkım.

Santralde elektrik üretmek için yakılan kömürün içinde bulunan yüzde 4 oranındaki kükürtün yüzde 1.3'ü bacalardan salınıyor. Santral bugüne dek bölgeye 300 bin tonun üzerine kükürt dioksit yaydı.

300 bin tondan fazla kükürt dioksit rüzgarlı havalarda uzaklara savruluyor, durgun havalarda ise Yatağan'a çöküp duruyor.

Hükümet Yatağanlıları gözden çıkarmış gibi. İkinci bir termik santrali Yatağanlılar kaldıramaz.

Sadece onlar değil, yakılan kömür sonucu küresel ısınmaya katkıda bulunan karbondioksit hepimizi tehdit ediyor.

Hasankeyf ve Alliano birleşiyor

İlusu barajının kurulmasıyla sular altında kalacak Hasankeyfli 55 bin kişi zor durumda. Başbakan 'suyu insan için kullanıyoruz' diyerek İlusu Barajı'na karşı kampanyalarını suçlamıştı.

Yine sular altında kalma tehlikesi altındaki tarihi kent Alliano için kampanyaya yürüten girişim Hasankeyfli Yaşamta Girişimi'yle birlikte davranma kararı aldı.

Mimarlar Odası, Elektrik Mühendisleri Odası ve arkeologlar da bu platformu destekliyor.

sosyalist işçi

Kapitalizm varken ısınmayı durdurmak zor

Küresel ısınmadan söz ederken, "insan etkisi" tanımlaması çok sık kullanılıyor. Böylece, küresel ısınmanın doğal bir gelişme olmadığı, ekolojik döngünün genel dengesinden kaynaklanmadığı anlatılıyor. Küresel ısınmada insan etkisinden söz eden bilim insanları alınması gereken tedbirleri sıraladıklarında, sorunun basitçe "insan etkisi"nden değil, sistem etkisinden kaynaklandığını daha iyi görüyoruz.

Bugün küresel sıcaklık 100 yıl öncesine göre 1°C daha yüksek. Son 1000 yılın en yüksek dönemini yaşıyoruz. Bu 10.000 yıl önceki Buzul Çağında bu yana en yüksek değişiklik!

Bilimsel raporlar dünya 1750-1970 tarihleri arasındaki dönemde 0,5°C, ısındığını, 1970-2006 arasında ise 0,5°C daha ısındığını gösteriyor. 10 yıl içinde radikal tedbirler alınmazsa dünya 0,5°C daha ısınacak.

Kıscacı, küresel ısınma, kapitalizmin ortaya çıkması ve bir dünya sistemi olarak egemenliğini ilan etmesine bağlı olarak artıyor.

Dünya kapitalizminin hegemonik gücü olan ABD, dünya nüfusunun %5'ini oluşturmaya rağmen küresel ısınmaya etkisi yaklaşık %25 oranında.

Küresel ısınmanın etkileri, esas olarak yoksulları vuruyor. Hem yoksul ülkeleri hem de zengin ülkeler içindeki yoksulları.

Örneğin, dünyadaki her yoksul insan ABD ve Kanada'da yaşayanlar gibi enerji tüketseydi, küresel ısınmaya neden olan karbon gazının emilebilmesi için dünya gibi 9 tane gezegene ihtiyaç duyacaktır.

New York'ta yaşayan 19 milyon kişi dünyanın en fakir 50 ülkesinde yaşayan 766 milyon insanın daha fazla kirletiyor ve ısıtıyor atmosferi.

Ama sorun ABD ve Kanada'da yaşayanlar değil. Böyle bir genelleme doğru değil. New York'ta yaşayan 19 milyon kişi de küresel ısınmada eşit sorumluluğa sahip değil.

New Orleans'ta iki sene önce yaşanan Katrina kasırgası 1 milyon kişinin evinden olmasına ve göç yaşamasına neden oldu. Zenginler hayatta kalmayı başarken yoksullar öldüler. Göçmek zorunda kalanlardan 250 bin kişi geri dönemedi.

Durum Türkiye'de de farklı değil. Türkiye'nin 1990-2004 arası karbondioksit salınımı % 73,3, sera gazı toplam salınımı %72,6 arttı! Son 40 yılda Amik Gölü, Avlan Gölü, Kestel, Gavur, Yarma, Aynaz, Hotamış, Eşmekaya sızlıkları yok oldu. Beyşehir Gölü, Tuz Gölü, Akşehir-Eber Gölleri, Bafa Gölü, Eğirdir Gölü, Kulu Gölü, Sultansazlığı kurudu ve kirlendi.

Bunun nedeni Ayşe teyze mi? Tek tek biz yoksulların savurganlığı mı? Kesinlikle hayır!

Türkiye'de 1990-2004 tarihleri arasında enerji üretmek için kömür tüketim artış oranı %59, petrol %46, doğalgaz ve LPG %359 oranında arttı. Kapitalist sanayileşme ve enerji politikaları, ulaşım ve çarpık sulama yöntemleri küresel ısınmanın nedeni.

Küresel düzeyde de Türkiye'de de petrole, kömüre, doğalgaza dayalı, vahşi kar güdüsüyle insan, hayvan ve çevre arasındaki uyumu darmadağın ederek gelişen sanayileşme engellenmediği sürece, küresel ısınma tüm ağırlığıyla büyük bir felaket olacak.

Küresel ısınmaya karşı mücadele bu yüzden, çağın en önemli krizlerinden birisi olarak, kapitalizmin bir krizi olarak karşımıza da. Bu yüzden kapitalizme, dev silah, petrol, otomotiv şirketlerine, bu şirketlerin sözcüsü olan hükümetlere karşı radikal bir mücadele vermeden küresel ısınmayı durdurmak mümkün değil.

Kapitalizm varken asla!
Bu yüzden biz antikapitalistiz!

SGSS: Yeni liberal saldırganlık

Sağlığımızı ve geleceğimizi korumak için mücadeleye

Volkan AKYILDIRIM

AKP hükümeti Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası'nı yılsonuna kadar yasalastıracağını söylüyor. Sosyal güvenlik ve sağlıkta özelleştirilmesi tüm yeni-liberal hükümetlerin programının başlıca maddesi. Bu oldukça kâr edilebilecek bir alan, çünkü söz konusu olan insan sağlığı. Yeni sistemle çalışanların bir çok hakkı alındığı gibi ağır toplumsal sonuçlar yaratılabilir.

14 emek örgütünün çağrıcısı olduğu toplantıda konuşan TTB Başkanı Gencay Gürsoy, yasa başka ülkede geçseydi 'ısyan çıkacağı' söyledi.

Doğru. Fransa'da Sarkozy'nin benzer bir yasa girişimini karşısında grev hareketini buldu. Fransız işçi sınıfı 1995'te de aynı paketi karşısına koyan Juppe hükümetini grev hareketiyle yenmişti. Peki 35 milyon emeklilik hakkı elinden alınırken neden Türkiye'de insanlar sokağa dökülmüyor?

Sendikalar güçsüz

Sendikal örgütlenme bölünmüş ve zayıf. Türkiye'de 20 milyon'dan fazla işçi olmasına rağmen sendikali işçi sayısı 1 milyonu zar zor geçiyor. İşçi sınıfı memur, sözleşmeli, işçi olarak bölünüyor. 3 işçi sendikası



konfederasyonu ve 4 tane memur sendikası konfederasyonu, bu 1 milyon örgütleyebiliyor. Bu noktaya gelinmesi en büyük ve örgütlü konfederasyon olan Türk-İş'le DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin yollarını ayırmış olması.

Sendikacılar korkuyor. Sendikacılar 1995'ten bu yana grev silahını kullanmaktan uzak duruyor. 1989 Zonguldak madenciler

grevinin lideri sendikacı Şemsi Denizer, dönemin İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu tarafından dövülmüş ve tehdit edilmişti. Gazeteler Denizer'in Jaguar marka arabasını manşetlerine çıkardılar.

Şemsi Denizer tüm sendika yöneticilerinin yaptığını yapmıştı, ama greve liderlik etmiş ve 10 bin maden işçisini Ankara'ya yürütmüştü. Birkaç yıl sonra faşist bir tetikçi tarafından vurularak öldürüldü. Türk-İş'in bir önceki başkanı şimdiki CHP milletvekili Bayram Meral, emeklilik yaşının yükseltilmesine karşı 'neden genel grev kararı almıyorsunuz' sorularına bu işin sonunda 'adamın kellesi gider' yanıtını vermişti.

Grev silahı

Sendikal bürokrasi kellesini ve koltuğunu kaybetmemek için grev silahını kullanmıyor. Oysa işçi sınıfının tek yaptırım gücü üretimi durdurma. Şalteri indirerek ya da bilgisayarı kapatarak patronları dize getirebilir. Grev silahını kullanmamak sendikaları pazarlık gücünden yoksun bırakıyor.

Örgütlü kesim bu sorunlarla boğuşurken işsizlik tehdidi altında yaşayan örgütsüz milyonların isyan çıkarmasını bekleyemeyiz. Toplumun çoğunluğu

yasının getirdiklerinden habersiz. Şimdi insanların başına gelecekler hakkında bilgilendirmek ve onlara mücadele edebilecekleri araçlar sunabilmek gerekiyor.

Milyonlarca bildiri, binlerce toplantı, yüzlerce grevle kitlesel bir direnişi inşa etmeliyiz.

2006 yılından bu yana KEG, GSS'ye ve öğrencilere ücretsiz sağlık hizmeti veren mediko sosyalilerin kapatılmasına karşı kampanya yürütüyor. Sağlık emekçileri, hasta ve mağdur örgütleri, öğrenciler ve her kesimden sağlık hakkı savunucusuna birleşebilecekleri bir zemin sunuyor.

Toplumun bütününe dönük hak mücadelesi çağrısı yapan bir kampanya hızla kitleselleşebilir.

Bir hareket inşa edilebilirse bu sendikali işçiler güven verecekler ve sendikaları düşükleri ataletsiz durumdan çıkaracaklar. Toplumun geniş kesimlerinin desteğini kazanmış bir hareket işçi sınıfının grev silahını kullanmasını da kolaylaştıracaktır.

Şimdi yeni-liberal saldırganlığı durdurmak için harekete geçmeliyiz. Sağlığımızı ve geleceğimizi yok etmek isteyenleri yenmek için, kazanmak için aşağıdan bir mücadeleyi inşa etmeliyiz.

İnsani bir ulaşım politikası

Nükleer enerji Hayır, teşekkür ederiz, istemiyoruz!

Küresel Eylem Grubu'ndan iki yeni broşür

Küresel Eylem grubu, KEG 1, 2, 8 Aralık gösterilerine hazırlanırken el altında bulundurulması gereken 2 yeni broşür çıkardı.

(0532) 396 25 07 • (0535) 439 21 93



Uçak neden düştü?

İstanbul-Isparta uçuşu sırasında Atlas Havayolları uçağının düşmesi üzüntüyle karşılandı. Aylar önce Hava-İş Sendikası gazete ilanlarıyla uçuş sektöründe aşırı çalıştırma ve şirketlerin yatırım yapmamak için bakım/tamir işlemlerini azaltmasının kazaya neden olacağı söylenmişti. Hava-İş Sendikası Başkanı Atılai Ayçin, "Uçuş ve dinlenme sürelerinin uluslararası standartları vardır ve bu sınırlar kesinlikle aşılamalıdır. Biz toplu sözleşme sürecinde konuya dikkat çekerek sendika üyesi çalışanlarımızın bu sınırlar çerçevesinde görev yapacağını belirttiğimizde, Türk Hava Yolları ve Atlasjet işverenleri bizim hakkımızda savcılığa suç duyurusunda bulundu" dedi. World Focus Havayolları eski yöneticisi Murat Başman Atlas Hava Yolları'nın uçakların bakımını kağıt üstünde yaptığını açıklamıştı.

Bakandan polise nasihat

İzmir'de polislerin dur ihbarına uymadığı için tek el ateşle kafasından vurulan Tursun Yılmaz'ın cenazesinde 'Katil polis!' sloganı atıldı. Medya kurban hakkında karşı propaganda yapmaya başladı. Kurbanın arkadaşları farklı ifadeler vermeye yönlendirildi. Yılmaz sarhoştur, durmamıştı, kafadan vurulmak için bütün koşullar bunlardı. Festus Okey'i vuran polislin kasıt sonucu değil, ihmal sonucu vurduğu polis müfettişleri tarafından rapor edildi ve sanık için 24 ay kadem durdurma cezası önerdi. Polis kurşunları kadar sokakta yürütülen geniş çaplı ve sık aramalarda kimlik kontrolleri de herkesi kızıdır. İşçileri Bakamı ise polisi "sıfır hata yapmaya" davet etmekle yetindi. Polis yetki ve görevlerini genişleten yasa yürürlükte kaldığı sürece ölümler, işkenceler, adaletsizlikler devam edecek.

İş kazası değil cinayet

Atölyelerde güvensiz ve sağlıksız koşullarda çalışan binlerce işçinin hayatı tehdit altında. Tehdit aslında inşaat, tersane, imalat, enerji ve bir çok sanayi sektöründen yıllardır can alıyor, sakat bırakıyor. Tehdidin adı iş kazası.

Türkiye'de 1994-2003 yılları arasında 831 bin 248 iş kazası sonucu, 10 bin 84 kişi öldü. SSK istatistiklerine göre, her 83 iş kazasından biri ölümlü sonuçlandı.

İş kazaları yeni-liberal saldırganlıkla birlikte hızla artıyor.

2003'te 3 bin 553 olan iş kazası sayısı 2004'te 3 bin 691'e, 2005'te 4 bin 688'e, 2006'da 4 bin 887'ye yükseldi. 2003'te 680 kişi iş kazalarında yaşamını yitirenken bu sayı 2004'te 743'e, 2005'te 858'e, 2006'da 916'ya ulaştı.

İş kazaları en sık, kömür madenciliği, dokuma ve gıda maddeleri sanayileri, taş, toprak, kil, kum vs. imalat, metal endüstrisi, makine imalatı, nakil araçları imalatı, inşaat,



nakliyat, toptan ve perakende ticarete meydana geldi.

Dünyada her yıl yaklaşık 270 milyon iş kazası gerçekleşiyor. Bu kazalar sonucu her gün 5 bin kişi yaşamını yitiriyor, 160 milyon kişi meslek hastalığı geçiriyor, 22 bin çocuk iş kazalarında ölüyor.

Adları kaza olsa da bu, patronların kazanma

hırsıyla gerçekleşen cinayetler.

Düşük ücretle sendikası olarak çalıştırılan işçiler insanlık dışı koşullarda çalıştırılıyor.

Ecel tezgahlarında ölümleri durdurmanın yolu örgütlenmek ve üretimin gelen gücü kullanarak patronları önmeye ve güvenli koşullar sağlamaya zorlamak.

Tuzla Tersaneleri: 8 hayatın bedeli 190 bin YTL

İş kazası denince akla Tuzla Tersaneleri geliyor. Tuzla'da 10 ayda toplam 386 iş kazası oldu. Kazalarda 8 işçi hayatını kaybetti. Ekim sonundan bu yana üç kişi daha öldü.

Ağustos ayında 5 işçinin yaşamını yitirmesi sonucu Çalışma Bakanlığı'nun Tuzla'daki 43 tersaneye yaptığı denetimlerde 590 hataya rastlandı. 13 kişinin hayatının bedeli olarak şirketler 190 bin YTL ceza ödedi.

Tersanelerde 8 bin 811'i taşeron şirketlere bağlı 14 bin 131 işçi çalışıyor. Bakanlık raporunda sayılan iş yerlerindeki hatalar ölümcül: Bağlantısı uygunsuz haldeki elektrik panoları ve kabloları, siper ve paravansız torna tezgâhı, koruyucu

cusuz zımpara taşı, koruyucusu ve toz emişi olmayan daire testere tezgâhı, tiner artmasının ve açık alevle istmanın yapıldığı uygun olmayan ortam, uygun olmayan LPG ve oksijen dağıtım noktaları, uygunsuz seyir merdiveni.

2006 Aralık - 2007 Eylül tarihleri arasındaki kazaların nedenleri kapitalistlerin "kusurlu" bulunduğu yani yatırım yapmadığı ve işçilerin yaşamını hiçe saydığı yerlerden:

Elektrik çarpması (23), düşme (72), yanma (24), kesilme (37), cisim çarpması (47), göze çapak kaçma (52), sıkışma (40). Tuzla'daki kazaların dökümü Türkiye işçi sınıfının kapitalistler tarafından hiçe sayılan hayatının bir özeti.

Telekom grevi işçilerin kazanımıyla sona erdi



Grev silahı yeniden!

Türk Telekom'da çalışan 26 bin işçinin sürdürdüğü grev 44 gününde bir anlaşmayla sona erdi.

İş güvenliği ve sendikal örgütlenmenin korunmasına dönük bir dizi madde Telekom yönetimi tarafından kabul edildi.

Haber-İş Sendikası ilk yıl yüzde 19,2 ücret artışı, ikinci yıl 1. ve 6. aylarda enflasyon oranında iyileştirme ve yüzde refah payı talebiyle greve çık-

mişti.

Toplu sözleşme ilk yıl için yüzde 10, ikinci yıl yüzde 6,5 oranında ücret artışıyla sonuçlandı.

44 gün Telekom işçileri için zorlu geçti. Grevi kırmaya dönük sayısız girişim oldu, gözaltına alma ve başka yöntemlerle baskı kuruldu.

Grev sırasında işten atılan 50 işçi işine geri döndü.

Telekom grevi sırasında tamir, bakım, onarım işlerinde çalışan ve operasyonel eleman olarak tanımlanan işçilerin iş bırakması etkili

oldu.

İstanbul'da Borsa'nın fiber optik kablolarının bir kaza sonucu kesilmesi ile Telekom yönetimi masaya oturtuldu. Sabah erken saatlerde kopan internet bağlantısı nedeniyle İstanbul Borsası sabah oturum yapamadı. Grevci işçiler onarmayı kabul etmedi. Taşeron işçiler grev kırıcılığı yaptıkları için engellendi.

Telekom grevinin uzun bir sessizlikten sonra grev silahının kullanılabilceği ve kazana-bileceğini gösterdi.

GÖRÜŞ

Türkiye kimlerindir?

Çoğu ülkede çok sıkıcı olan parlamento tartışmaları bizde bazen çok eğlenceli olabiliyor. Çiğ köfte partileri yapılıyor, silahlar çekiliyor, aile ortamlarında ağza alınmayacak kadar renkli laflar ediliyor. Nedendir bilmem. Henüz tam olarak kentselleşmemiş, kentselliğin getirdiği kural ve kurumlara alışmamış bir toplumun meclisi böyle olur diyelim geliyor, ama meclisin en renkli simalarından biri kentli başbakanımız Erdoğan.

Dün de mecliste, "Hakkındaki iddiaları gündeme getirince hoptama, yerinde otur, hoptama" demiş CHP'li bir milletvekiline. Ağırbaşlılığından olsa gerek, "Dingilin kırılır" dememeyi tercih etmiş, ama yine de gülmekten edemedim.

Öte yandan, parlamentoda bazen ciddi konular da gündeme gelebiliyor. Bizimkinde bile.

Yine dün, DTP milletvekili Sırrı Sakık, "Kürtçe yayın yapıldığı için ne ülke bölündü ne parçalandı. Anadili Kürtçe olan 15-20 milyon, kendini yarım saatte nasıl ifade edebilir? Kürtçe yayın yapılsa kıyamet mi kopar?" dedi.

Ardından, "Tek suçumuz, 'Bu ülkede Kürt var' demiş olmamız... Parlamentoda kürsü dokunulmazlığı hiçe sayılarak milletvekili arkadaşlarımız hakkında yasal işlem yapıyor. Sizler de buna seyirci kalyorsunuz" diye konuştu.

Gazetelere göre, AKP'li milletvekilleri Sakık'a "Siz de teröristlere seyircisiniz" diyerek sürekli laf atmış. Merak ettim, CHP'liler hep beraber tuvalete miymiş acaba o sırada? Salonda olsalar çok daha ağır laflar edecekerlerdi kuşkusuz.

Oysa, Sakık'ın soruları çok makul. Mecliste ve her türlü yerde "Bu ülkede Kürt var" denildi, hiçbir şey olmadı. TRT Kürtçe yayın yapmaya başladı. Kıyamet kopmadı. Kürtçe dil kursları açıldı. Yer yarılıp Türkiye Cumhuriyeti içine düşmedi.

Bugün yayıncı Ragıp Zarakolu'nun Türk Ceza Kanunu'nun 301. maddesi uyarınca altı aydan üç yıla kadar hapisle cezalandırılmasının istendiği davaya devam edildi.

İndia, Zarakolu'nun yayınladığı, Ermeni təcirini övmek olan Genel Bizi Özgür Kılacak adlı kitapta "Türkiye Cumhuriyeti'nin alenen aşığılandığı". Kitapta, Ermeni asıllı İngiliz George Jerjian, 1915'te anneannesinin bir Osmanlı askeri sayesinde soykırımdan kurtulduğunu anlatıyor.

Osmanlı devletinin son yıllarında yüz binlerce Ermeni'nin öldürüldüğünü Türkiye devleti resmi olarak kabul etse, kıyamet mi kopar? Türkiye, Ermeni vakıflarının mülklerine el koymaya kesse, konulanları geri verse, Ermenistan ile sınırı açsa, Ermenilerle uğraşmaktan vazgeçse, Türkiye Cumhuriyeti bin bir parçaya mı bölünür?

Sırrı Sakık'ın sorusunun da, Ermenilerle ilgili sorularının da cevabı "Hayır". Kıyamet kopmaz. Hiçbir şey olmaz. Sadece Türkiye devletinin ege-men ideolojisi çatırdar. Bu nedenle direniyorlar zaten.

Baskın Oran şöyle anlatıyor:

"Ulus denilen şey iki türlü inşa edilir: Kan esaslı, toprak esaslı. Eğer ülkede çok sayıda etnik/dinsel grup varsa, ki Türkiye böyledir, ikincisinden başka çare yoktur. Bu durumda, ülkenin üst-kimliğinin (devlet tarafından vatandaşla biçilen kimliğin) adı, bütün bu alt-kimlikleri (vatandaşın kendine biçtiği kimliği) kucaklayabilmek için, bütün bunların ardından farklı bir ad olarak seçilir. Yoksa, bunlardan üstün olanın adı üst-kimlik ilan edilip sonra da 'Bu ad herkesi temsil ediyor' denemez. Ama Türkiye'de deniyor!"

Abdullah Gül, "Farklılıklarımız zenginliğimizdir" demiş. Ne güzel! O zaman, "Türkiye Türklerindir" diyen gazeteleri ırkçılık suçuyla mahkemeye vermek ve "Türkiye Türkçülüdür" denilmesini sağlamak gerekir.



Dünya Savaşa Karşı konferansı:

15-22 Mart 2008'de sokağa!

Basra'daki Irak Petrol İşçileri Sendikası'nın başkanı Hasan Cuma, "Bu mücadelenin Sünnilikle, Şiilikle hiç alakası yok. Ben Şiiyim, eşim Sünni, boşanmamız mı gerekiyor yani şimdi! Hayır, ülkenin petrol kaynaklarının

Amerikalı şirketlere peşkeş çekilmesine karşı, tüm yabancı askerlerin Irak'tan çekilmesi için mücadele ediyoruz" dedi. Geçen haftasonu Londra'da "Dünya Savaşa Karşı" konferansında konuşan Cuma'nın yanı

sıra, 26 ülkeden 1200 delege, Birleşmiş Milletler eski Genel Sekreter Yardımcısı Hans von Sponeck'i, Lübnanlı Hizbullah üyesi gazeteci İbrahim Musavi'yi, Lübnan Komünist Partisi Genel Sekreteri Halid Haddad'ı, oğlu Irak'ta ölen Rose Gentle'i, Amerika'daki savaş karşıtı hareketin bir dizi temsilcisini, İran'da Savaşa Karşı Anneler örgütünden Marziye Langrudi'yi, Mısırlı milletvekili Hamdin Sabahi'yi ve daha pek çoklarını dinledi.

Konferans sonunda yayınlanan bildirgede dört somut talep yer alıyor:

Irak'ın yasadışı işgaline derhal son verilsin;
İran'a saldırı hazırlıkları derhal durdurulsun;
Tüm askeri güçler

Afganistan'dan çekilsin;
Filiistin halkının hakları tanınsın.

Konferansın ikinci gününde yapılan somut planlama toplantısında şu kararlar alındı:

Irak işgalinin beşinci yıldönümünde, 15 ile 22 Mart arasında, her ülkede ses getiren eylemler örgütlemek.

Ortak (ve çok dilde) bir web sitesi yaratmak ve çeşitli ülkelerde planlanan 15-22 Mart eylemlerini bu sitede duyurmak.

27-30 Mart tarihlerindeki Kahire Konferansı'nı her zamankinden daha büyük yapmaya çalışmak.

ABD gizli servisi: 'İran nükleer silah üretimini 5 yıl önce durdurdu'

Amerikan istihbaratının raporuna göre Bush'un İran'a yönelik saldırganlığının temel gerekçesi ortadan kalktı. İran doğru söylüyordu, nükleer silah üretme programını 5 yıl önce durdurmuş.

Bush ise raporun tam da İran'ın üzerine gitmeyi vurguladığını açıkladı: "İran'ın hala bir tehlike olduğunu hissediyorum. Benim fikrim değişmedi." ABD İran'a karşı tutumunu sertleştirirken savaş karşıtı hareket karşıyaya hazırlanmalı.

Fransa

Sarkozy zor günler yaşıyor

Jim Wolfreys
Paris'ten yazıyor

Sarkozy'nin emeklilik "reform" planlarına karşı dokuz gündür grev yapan demiryolu ve metro işçileri sendika yönetiminin hükümetle görüşmeyi kabul etmesi üzerine greve son verdiler.

Geçen hafta 700 bin kişinin katıldığı gösteriden sonra diğer kamu işçilerinin greve devam edeceği kesin.

Öte yandan bu hafta öğretmenler ve öğretim elemanları yüksek öğretimin özelleştirilmesine karşı hafta başında eyleme başlayacaklar.

Demiryolu grev haftada 650 milyar YTL'ye mâl olmaktadır. Bu grevin bitmesi diğer işçiler için pek de olumlu olmadı.

Muhalefet

Grevçiler bir yandan da sendikaların ve Sosyalist Parti'nin liderliklerine karşı mücadeleye devam etmekte kaldılar.

Sarkozy geçen hafta kamu kesimi işçilerine saldırı için sendika liderlerini kullanmak istediğini itiraf etti.

Özel emeklilik fonları yasası aslında bir "aperatif"ti dedi Sarkozy'nin bir danışmanı. "Diğer reformlar için sorumluluk sahibi sendikacılara ihtiyacımız var" diye de ekledi bu danışman.

En büyük sendika olan ve Komünist Partisi'nin kontrolünde olan CGT'nin başkanı Bernard Thibault açıkça grevlere karşı çıkmaya cesaret edemedi, ama



Sarkozy'ye karşı da ciddi ve tutarlı bir karşı çıkış yapmadı.

Demiryolu işçileri liderlikleri pazarlık yapmak isterken greve devam kararı alamadılar. Sendika liderlerinin tutumu tabandaki grevci işçiler arasında yaygın bir hoşnutsuzluk ve kargaşa yarattı.

Sosyalist Parti'nin kontrolündeki sendika CFDT'nin lideri François Chérèque demiryolu işçilerine grevi bitirme çağrısı yaptı ama geçen hafta grevci işçilerden koşarak kaçmak zorunda kaldı.

Bazıları Sarkozy'nin yapmak istediğini Margaret Thatcher'ın İngiliz madencilerine saldırısına benzetiyor. Ancak, demiryolu işçileri işlerini kaybetmediler. Ayrıca Sarkozy, 1980'lerde Thatcher'ın yaptığı gibi "popüler kapitalizme" yeterli destek bulma yeteneği yok.

Destek

Son 15 yılda çeşitli işçi grupları emeklilik konusunda yenilgi

yaşamış olmasına rağmen kamu sektörü işçilerinin daha yüksek ücret alması talebi daima desteklendi.

Geçen sene toplumun çoğunluğu gençlerin yeni işi yasasına karşı çıkışını destekledi.

Ancak bazı şeyler o günden bugüne değişti. Geçen sene Fransız sağı bölünmüştü. Sarkozy bu bölünmüşlüğü birleştirmeyi başardı. Sarkozy ayrıca kendi başkanlığının geçmişin yenilgilerinden kopuş olacağını da vurguluyor.

Bu arada, Sosyalist Parti muhalefeti zayıf, etkisiz ve sağın serbest pazar yanlısı politikalarına sahip.

Bu, hareketin politik alana girmesine ve inisiyatifli hükümetin elinden almasına engel oluyor. Zaman içinde bu durum hareketin mücadele etme yeteneğini olumsuz olarak etkileyecek.

Şimdilik Sarkozy demiryolu işçilerini etkisiz hale getirdi. Ama daha hala kamuda çalışan işçi-

lerin geri kalan büyük yığınının ve öğrencilerin öfkesini çekiyor. Öğrenci protestolarının çok büyük bir hızla kontrolsüz hale gelmesi tehlikesinin farkında olan hükümet öğrenci örgütlerini işbirliğine çağırıyor.

Çelişki

Herşeye rağmen Fransa'da politikayı şekillendiren ve belirleyen sınıf çelişkileri hala devam ediyor.

Fransa dışındaki ülkelerin gazeteleri Fransa'daki olayları eksik ve taraflı olarak veriyor.

Hiçbir gazete Fransa'da bu sene özel emeklilik kurumları aracılığı ile zenginlere 15 milyar euro verildiğinden bahsetmedi.

Geçen hafta Avrupa Merkez Bankası Sarkozy'ye kamu harcamalarını daha da kesmesi gerektiğini söyledi.

Fransa, euro bölgesinde en çok işsizleşen ülke. Neredeyse her dört gençten birisi işsiz.

Ama Avrupa Merkez Bankası yaşlılar arasında işsizliğin "saçma bir biçimde" düşük olduğunu iddia ediyor ve emek pazarında daha da "fleksibilite" istiyor.

Sarkozy'nin başkanlığının ilk büyük çatışması öfkeyi etkili bir eyleme dönüştürme yeteneğine sahip büyük güçlerin muhalefeti ile karşı karşıya.

Ancak kazanmak için hareketin kendi politik araçlarını da oluşturması gerekiyor.

Bu gerçekleşmedikçe inisiyatif Sarkozy'nin elinde kalacak ama önümüzde daha çok sayıda büyük mücadele var. Sarkozy'nin işi zor.

Sarkozy'ye karşı kitle hareketi

Olivier Besancenot *

Sarkozy'nin neoliberal reformlarına karşı yapılan grev gösterileri kitlesel oldu. Aşağıda LCR'nin (Devrimci Komünist Birlik) konu hakkındaki özeti bir raporunu okuyacaksınız.

20 Kasım'da yapılan toplam 148 ayrı kamu sektörü gösterisine tüm Fransa'da toplam 700 bin kişi katıldı. En kalabalık gösteri Paris'te 70 bin kişiyle yapıldı. Marsilya'da 60 bin, Lyon'da 15 bin, Rouen'de 18 bin, Ren'de 25 bin, Toulouse'da 35 bin kişi gösterilerdeydi.

Üç kentte işçiler, CGT'nin

çağrısıyla kitlesel olarak greve çıktı. CGT'nin talebi 2007 ücret görüşmelerinin yeniden açılması ve alım gücünde artış sağlayacak bir anlaşmayı.

Ana öğrenci birliği UNEF'e (Fransa Ulusal Öğrenci Birliği) göre gösterilere 40 bin lise ve üniversite öğrencisi katıldı. Yaklaşık 40 bin öğrenci gösterilere, bir yandan kamu işçilerini desteklemek için katılırken, öte yandan Precresse yasasının kaldırılmasını da talep ediyorlardı. Özellikle de Lille, Nantes, Rennes ve Lyon'daki üniversitelerde UNEF önemli bir hareketlilik sağladı. Francois

Chérèque gösterilerden arkasına bakmadan kaçtı.

Göstericiler CFDT lideri Francois Chérèque'ün ulaşım grevinin bitirilmesi için defalarca çağrı yaptığını unutmamıştı. Genel sekreteri korkutup kaçırılanlar 20 kadim militandı.

Bunların bir kısmı CGT'nin grev patrolünü giymiş, "Chérèque patronların adamıdır", "Sarkozy-Chérèque aynı safta" diye slogan atıyordu. Bu arada Bay Chérèque eskortunun korumasında gösteriden hızla kaçıyor.

Sendikalara göre, grev eğitim emekçileri alanından yoğun destek gördü.

Kamu sektörü çalışanlarının gösteriye çıktığı gün her 10 lise ve üniversite öğretmeninden 6'sı greve çıktı. Ana ortaokul öğretmenleri sendikası SNES sözcülerinden biri şöyle diyor: "Üniversitelerde greve katılım %60 ile 80 arasındaydı." Öğretmen sendikaları federasyonu FSU, greve katılımın ilköğretim öğretmenlerinde %65, lise ve üniversite öğretmenlerinde %58 olduğunu açıkladı.

(*)
Olivier Besancenot: Fransız LCR (Devrimci Komünist Birlik) örgütünün önderliğinden

dsip.org.tr
yenilendi

İZİN VERECEK MİYİZ?

Bir garip nükleer santral yasası Türkiye Büyük Millet Meclisi'nden geçti.

Yasada bir çok eksik var. Kimin nasıl yapacağı, atıkların ne olacağı, santralin ömrü tükeniğinde nasıl söküleceği belli değil. Bütün bunların kimler tarafından nasıl ve hangi mali kaynaklarla yapılacağı da belli değil.

Belli olan tek şey AKP hükümetinin şöyle ya da böyle nükleer santral yapacağı.

Nükleer santral yapımına olanak veren yasa aynı zamanda linyit kömürü ile çalışacak termik santral yapımına da izin veren geçici bir maddeye sahip. Bu madde ile sayısız yeni termik santral yapılabilir.

Termik santraller küresel iklim değişikliğinin en önemli nedenleri arasında.

Nükleer santral yapımında bir dizi tartışma var. Hiç beklenmeyen bazı çevreler de nükleer santral yapımına onay veriyorlar. Bu nedenle ikna edici olabilmek için aktivistlerin bu konuda çok iyi bilgilenebilir.

Ancak nükleer santrallerin küresel ısınma açısından olumlu ya da olumsuz yanları, ucuz ya da pahalı olmaları, istihdam yaratıyor olmaları ya da olmalarını, ulusal çıkarlar açısından yararlı olup olmalarını gibi tartışmaların hepsi bir yana nükleer santral tehlikeli.

Nükleer santral tehlikeli

Üç tür tehlike var.

Birincisi, nükleer santraller çalışmaya başladıkları andan itibaren atmosfere çok olmasa da radyasyon yayıyorlar. Bu nedenle nükleer santrallerin yakınında oturanlar arasında radyasyon kaynaklı kanser hastalıkları daha fazla oluyor.

İkincisi nükleer santrallerin radyasyonlu atıkları. Bu atıklar binlerce ve binlerce yıl çevrelerine radyasyon, yani ölüm yayıyorlar. Bugüne kadar nükleer santral atıklarına bir çözüm bulunmadı.

Çözüm bulunmadığı gibi ne yapılması gerektiği için yapılan araştırmalara milyarlarca dolar harcandı ama gene de bir çözüm bulunamadı.



Okyanusun dibine gömmek, roketlerle uzaya atmak gibi sayısız fikir tartışılıyor ama bunlar ya uygulanması olanaksız fikirler ya da kapitalizm için çok pahalı, dolayısıyla kullanılmayacak çözümler.

Üçüncü bir sorun ise kazalar. Nükleer santral yandaşları bugüne kadar sadece Çernobil'in olduğunu ve artık Çernobil'de kullanılan santrallerden çok daha gelişmiş teknikler kullanıldığı için bir daha öyle bir kaza yaşanmayacağını anlatıyorlar.

Oysa bu iki açıdan doğru değil. Hem kullanılan teknikte büyük bir fark yok ve dolayısıyla yeni santraller de kazalara açık. Ve zaten yeni santrallerde de kazalar oluyor.

Bu kazalar belki Çernobil kadar büyük, etkili ve ölümcül değil ama kazalar oluyor ve her zaman büyük, etkili ve ölümcül bir yeni kaza yaşama olasılığı var.

Çernobil tek kaza değil. Bugüne kadar irili ufaklı 1000 nükleer santral kazası oldu.

Daha çok yakın tarihlerde Japonya'da gerçekleşen bir dizi deprem bu ülkedeki nükleer santrallerin radyasyon kaçırmasına neden oldu.

Çernobil

Nükleer santral lobileri Çernobil kazasının boyutlarını daima küçültüyorlar. Sanki küçük ve önemsiz bir kaza gibi sunuyorlar. Kaza sonrasında tahribatına ise hiç değinmiyorlar.

Oysa, nükleer kazalar sadece patlama ve o anda ortaya çıkan radyasyon ile ölümcül değil. Açığa çıkan radyasyon kalıcı bir biçimde bölgeye yerleşiyor ve



çok uzun süreler bölgede oturan herkesi etkiliyor. Radyasyonu temizlemek ve etkisiz hale getirmek mümkün değil. Bu nedenle radyasyondan etkilenen bölgeler çok uzun süreler ölüm ve hastalık saçmaya devam ediyorlar.

Çernobil kazasından sonra bölgenin çok büyük bir kısmında topraklar radyasyon etkisi altında olduğu için artık ekim yapılamıyor.

Öte yandan gene radyasyonun etkisi nedeniyle her yıl binlerce ve binlerce çocuk ölü doğuyor ya da aşırı ölçüde deformasyon biçimlerinde sakat doğuyor.

Çernobil kazası böyle bir olayın nasıl büyük bir insanlık felaketi olduğunu gösterdi.

Patlamadan hemen sonra Çernobil'e gönderilen yardım

ekibinden hemen hemen hiç kimse hayatta kalmadı. Hepsi radyasyondan etkilenerek kısa sürede öldüler.

Çernobil'in etkisi sadece santrale komşu Ukrayna, Beyaz Rusya ve Rusya ile sınırlı değil. Rüzgar radyasyonu çok daha geniş alanlara yaydı. Örneğin Almanya'nın çeşitli bölgelerinde radyasyon oranları kazadan sonra büyük ölçüde arttı.

Rüzgarlar radyasyonu Türkiye'nin Karadeniz kıyılarına da getirdi. Karadeniz'de çay radyasyondan etkilendi.

Çernobil kazasından bu yana Türkiye'nin Karadeniz kıyılarındaki oturanlar arasında kanser çok yaygın bir hale geldi. Bazı bölgelerde, örneğin Hopa'da, kanserden ölüm neredeyse tüm ölümler içinde en ön sıraya çıktı.

Yaptırmayacağız

Nükleer santraller üzerine toplumu uyarmaya devam edeceğiz.

Nükleer santrallerin küresel ısınmaya bir çözüm olmadığını, atmosfere sera gazı salınımına ciddi boyutlarda katkıda bulunduğunu, çok pahalı bir enerji elde etme yöntemi olduğunu anlatacağız. Ama asıl olarak radyasyonu ve tehlikelerini anlatacağız.



Hükümet ve bu yasaya oy veren, geçmesini sağlayan tüm parlamenter muhalefet partileri şunu bilsin ki bu ülkede nükleer enerji santralleri yaptırmayacağız.

Gerekirse inşaat alanlarına gideceğiz, kamp kuracağız. İş makinelerinin önüne yatacağız. Santral inşaatlarını durduracağız. Radyoaktif çöplük olmayacağız.

İlk büyük eylem 26 Nisan'da

26 Nisan Çernobil kazasının yıl dönümü. Küresel Eylem Grubu iki senedir çeşitli kentlerde nükleer santrallerin yapımına karşı eylem yapıyor, insan zincirleri kuruyor

KEG olarak hükümeti uyardık. KEG bu sene 26 Nisan'da merkezi büyük bir eylem düzenliyor. Bir kere daha nükleer santrallere karşı sesimizi çıkaracağız.

Hükümet nükleer santrallerin kurulmasına kesin olarak karşı olduğumuzu göstereceğiz ve daha da öteye toplumun büyük çoğunluğunun nükleer santrallere, radyasyon çöplüğü olmaya karşı çıktığını göstereceğiz.

Santrallerin kurulmaması için ne gerekiyorsa yapacağız.



Nükleer enerji Hayır, teşekkür ederiz, istemiyoruz!

Küresel Eylem Grubu yayın. 8 Aralık ve 26 Nisan eylemleri için öncelikle kullanılması gereken bir broşür.

KEG





Hem sera gazı ürettiyor, hem de çok pahalı

Nükleer lobicileri büyük bir yalan söylüyorlar. Onlara göre nükleer santraller "temiz" enerji üretme biçimi ve bu nedenle insanlık için küresel ısınmaya, küresel iklim değişikliğine karşı birinci tercihi oluşturuyor.

Herşeyden önce bu iddia doğru değil. Nükleer santrallerin çalışabilmesi için harcanan enerji o denli çok ki 1 gigawatt/saat elektrik üretmek için 30 ton uranyum yakıtı için 650 bin ton cevher çıkarmak gerekiyor. Yani, 1 gigawatt/saat elektrik enerjisi üretmek için toplam 1343 gigawatt/saat enerji harcamak gerekiyor. Ayrıca bu süreçte 427 bin ton CO₂ salınımı yapılıyor.

Nükleer santraller bu arada en pahalı santral biçimi. 1 hidro elektrik santralının maliyeti kW başına 1.500-2.000 dolar, kömürle çalışan bir termik santralin maliyeti kW başına 700-1.200 dolar, doğalgazla çalışan bir enerji santralının maliyeti kW başına 350-500 dolar.

Nükleer santralin maliyeti ise kW başına 3.500 ila 5.000 dolar arasında. Yani nükleer santral yapımı çok pahalı. Kaldı ki bu maliyete nükleer santralin sökümü ve atıkların yalıtılması harcamaları dahil değil.

Bunlar da dahil edildiğinde nükleer santralin maliyeti diğer enerji üretme biçimlerine göre defalarca daha fazla. Teşekkür ederiz, kalsın.

26 nisan Nükleer santrallere karşı miting İSTANBUL KEG



Kapitalizmin parlayan yıldızı

Çin



Çin'de eşitsizliğin artması direnişleri çoğaltıyor

Dizinin son kısmında **Charlie Hore** Çin'de insanların bugün yaşadığı ekonomik güvensizliği anlatıyor

Bu yıl içinde bir vakit Çin Almanya'yı geçerek dünyanın en büyük üçüncü ekonomisi haline gelecek. Son 17 yıldır Çin ekonomisi her yıl yüzde 10'un üzerinde büyüdü.

Ekonomi hakkında tahmin yürütenlerin çoğu bu büyümenin sonsuza kadar süreceğine ve bu yüzyıl içinde Çin'in dünyanın en büyük ekonomik gücü olacağına inanıyor.

Oysa aslında Çin'deki ekonomik büyüme çoğu kişinin itiraf ettiği kadar çok daha kırılgan.

Çin'in ekonomik büyümesi çok büyük ölçüde ABD'ye ihraç edilen tüketim mallarının üretimi ve montajına dayanıyor.

ABD süpermarket zinciri Wal-Mart tek başına İngiltere'den daha fazla Çin malı alıyor.

Çin'in dünyanın geri kalanıyla ticaret açığı var. İhraç mallarını üretmek için Asya, Afrika ve Latin Amerika'dan hammadde, ara mal veya enerji satın alıyor.

Üretimin çoğu güney doğu kıyı bölgesinde yoğunlaşmış durumda ve giderek artan bir bölümü yabancılara ait fabrikalarda yapılıyor. Çin'in elektronik malları ihracatının yaklaşık yüzde 90'ını yabancılara ait şirketler üretiyor.

Bu dengesizlikler Çin ekonomisini ABD'deki herhangi bir ekonomik yavaşlama veya durgunluğa karşı savunmasız bırakıyor - ki borsada yakın dönemdeki istikrarsızlığın da gösterdiği gibi böyle bir olasılık artıyor.

ABD'de bir ekonomik gerileme olmasa bile mevcut büyüme oranları sürdürülebilir değil.

Ekonomist Will Hutton'ın yeni kitabı "The Writing On The Wall" da anlattığı gibi "Gelecek 15 yılda Çin'deki Batılı çöküşlü şirketler Çin üretim ve ihracatını kendi yerel ekonomilerindeki büyüme oranının altı veya yedi katı seviyesinde arttırmaya devam edecekler."

"Bu hem ekonomik hem de matematiksel olarak olanaksız bir durum."

Ekonomik genişlemeyi zayıflatacak içsel faktörler de var, baş gösteren işgücü kitliği



önemli bir tanesi.

İhraç sektörlerinde çalışma koşulları berbat. Haftada altı veya yedi gün, 13 veya 14 saat. İş değiştirme oranı çok yüksek, bu fabrikalar kırdan sürekli yeni işçi akınına bel bağlıyorlar.

Göçmen işçiler bir süredir bu şartları kabul etmiyorlar ve böylece ihraç sanayilerinde işgücü kitliği yaşıyor.

Yakın dönemde yapılan bir hükümet araştırmasına göre köylerin dörtte üçünde kentlere taşınacak köylü kalmamış.

Bu kısmen hükümetin gıda üretimini hızla arttırmak için köydeki ücretleri iyileştirmesinden kaynaklanıyor ama çoğu köyde kente gidebilecek herkes gitmiş durumda.

Will Hutton ayrıca Çin'de üretim yapabilecek çokuluslu şirketlerin hemen hepsinin hâlihazırda orada olduğunu da belirtiyor.

Çin'in ekonomik büyümesi giysi, ayakkabı ve elektrikli aletler gibi belirli türde tüketim mallarının ucuz üretimine dayanıyor.

Ancak her kapitalist Çin'in ucuzluğundan faydalanmıyor. Sözgelimi Rupert Murdoch "Sun" gazetesini Çin'de bastırıyor.

Ağır sanayi açısından "Çin avantajları" söz konusu değil. Çin'de ağır sanayi neredeyse tamamen yerel tüketime dayalı olarak büyüyor.

Diğer bir içsel faktör de on yıllardır süren ekonomik büyümenin yarattığı çevresel hasar.

Dünyanın en kirletilmiş 20 kentinden on altısı Çin'de. Çin'deki nehirlerin çoğunluğu kirlilik yüzünden artık içme suyu için kullanılmıyor.

Bu da ekonomik büyümenin devamının önünde bir engel dönüşüyor. Kirlilik yaratan fabrikalara karşı son dönemde büyük protesto hareketleri ortaya çıktı.

Ekonomi büyürken Çin'deki protestolar da büyüdü. 1920'lerden bu yana en fazla eylem son 15 yıldır yaşıyor.

Grevler, gösteriler ve isyanlar arttı; çünkü Çin'in ekonomik büyümesi, hayat standardı yükselenler için bile günlük yaşamı daha zor ve güvensiz hale getirdi.

Eski sanayilerdeki on milyonlarca işçi işinden oldu, çoğu bölgede köylülerin geliri yerinde sayıyor veya düşüştü.

Ekonomik genişleme 1949'dan beri en adaletsiz gelir dağılımına yol açtı.

Çin'in büyümesi dünya ekonomisine de istikrar getirmedir. Hızlı büyüme ve artan dinamizm daha fazla ekonomik ve politik istikrarsızlığa neden oldu.

Bu hem Çin için hem de dünyanın geri kalanı ile Çin arasındaki ilişkiler için geçerli. Şayet Çin kapitalizmin geleceği ise, gelecek gergin, güvensiz ve sevimsiz.

Çin işçileri ve köylüleri için Maoizm nasıl çare olmadıysa piyasa ekonomisi de çare olmuyor.

Anayasa oylamasında yenilgi

Chavez için herşey bitti mi?

Venezüella'dan yazan Mike Gonzalez Chavez'in neden referandumu kaybettiğini anlatıyor

Karakas Cumartesi günü garip bir biçimde sessizdi. Başkan Chavez'in Anayasa kampanyası bir önceki gün muazzam bir kalabalığın üzerinde "evet" yazılı kırmızı gömlekleri ile katıldıkları bir gösteri ile bitmişti.

Cuma günü gösteri muhalefetin gösterisinden çok daha büyüktü.

Chavez taraftarları az farkla da olsa kazanmıştı.

Önceki haftalardaki bütün heyecana rağmen Pazar günü oylama sırasında da her taraf çok sakindi.

Öğrenci gösterileri ve protestoları büyük üniversitelerin kapanmasına neden oldu.

Şeker, un, yumurta ve süt gibi temel gıdaların bulunamaması bir istikrarlı ortamı yaratmış.

Sabotaj söylentileri vardı. Muhalif öğrencilerin üniversitenin sosyal yardım merkezini yakmaları da bu tür söylentilere güç kattı.

Ama daha pazar günü Chavez'in kaybettiği anlaşmıştı. Ulusal Seçim Konseyi 'hayır' oylarının yüzde 49.3'e karşılık yüzde 50.7 ile kazandığını açıkladı.

Chavez 1998'de Başkan seçilmesinden bu yana ilk defa bir oylamayı kaybetmişti. Kısa ve mağrur bir basın açıklaması ile kaybettiğini hızla kabul etti.

Ama seçmenlerin yüzde 45'i oylamaya katılmadı. (2006 yılında Chavez yeniden başkan seçildiğinde oy vermeyenlerin oranı yüzde 30'du.)

Bu kez muhalefet tüm taraftarlarına oy verdirdiğine göre bu sonuca göre Chavez'in desteği azaldı.

Bunun nedeni ise açık ki Anayasa referandumunun içeriğinde aranmalı.

1999'da kabul edilen Bolivarçı Anayasa'nın 130 maddesi çeşitli alanları kapsamakta. Ama Chavez en baştan beri Anayasa'nın bütününe oylanmasında ısrar etti.



Maddelerin birçoğu tabii ki ilerliydi. Örneğin sosyal sigortanın işsizleri de kapsaması, çalışma saatlerinin 8'den 6'ya düşürülmesi, cinsiyetçiliğe karşı maddeler gibi.

Reformlar 2006'dan sonra kurulan Belediyeye Konseyleri'ne ve 2002-3 patron grevinden sonra kurulan ve sağlık ve eğitim gibi sosyal hizmetler veren kurumlara daha fazla yetki veriyordu. Yeni anayasada "halk iktidarı"

terimi kullanılıyordu ve "21. yüzyıl sosyalizmi"nin garantisini olarak gösteriliyordu.

Ne var ki bir dizi başka madde de Başkan'ın gücünü artırıyordu. Örneğin ordu, polis ve ekonominin devlet kontrolündeki kısmı bütünüyle Başkan'ın denetimine giriyordu. Yeni anayasa aynı zamanda Başkan'a sonsuz seçilme hakkı veriyordu.

Başkan'ın yetkilerinin bu denli artırılması aslında gerçek sosyal

gücün taban örgütlerine verilceği sözü ile çelişiyordu.

Sağcılar haksız bir biçimde 'diktatörlük' diye bağırma başladılar. Ama solda da birçokları iktidarın bu denli Chavez'in elinde toplanmasına karşı tepki vardı ve halk iktidarı ve demokrasinin derinleştirilmesi retoriği ile tamamen geliyordu.

Ekonomideki reformlar üç ekonomik alan oluşturuyordu: Birincisi kooperatiflerin ve "halk kuruluşlarının" sosyal ekonomisi, bu yaklaşık yüzde 10 olacaktı, ikincisi yüzde 45'i oluşturacak olan özel sektör ve gerisi giderek Başkan Chavez'de merkezileşecek olan devlet sektörü.

Bunu Globovision gibi televizyon kanallarının söylediği gibi özel sektörün yok edilmesi ve komünizme ilerlenmesi olarak görmek mümkün değil.

Sonuçta, sağ basın üzerindeki hakimiyeti, temel maddelerde yarattığı suni yokluk, özel üniversitelerden ve daha teknik üniversitelerden öğrencileri sokağa dökebilme yeteneği gibi silahlarını iyi kullandı.

Ve sağ bazı önemli müttefikler kazandı. Bunların en önemlisi bir kaç ay öncesine kadar Bolivarçı Devrimin garantörü olarak gösterilen General Baduel'di.

General Baduel'in çok kritik bir aşamada Chavez'i eleştirmesi uzun süredir kabul edilmeyen ama var olan ordu içindeki bölünmeyi ortaya çıkardı.

Reddedilemez geri çekilme büyük çoğunluğun yararlandığı Bolivarçı projenin büyük yığınlar tarafından reddedildiği anlamına gelmez.

Ama verilen sözlerin ne kadar sürdürüleceği ve ne kadar gerçekleştiği konusunda kuşku yarattı.

Sosyal programların birçoğu

hedeflerine ulaşamadılar.

İnşa edilen evler söz verilen den daha az.

Halkı olarak devrimin kazanımı olarak görülen sağlıktaki gelişmeler onu bekleyen birçok insana ulaşmıyor.

Eğitim gibi sosyal proramlar çok zaman beklenen kadar olmuyor.

Bütün bunlar sadece basit bir beceriksizlik sonucu değil, Venezüella politik yaşamında daima önemli bir konu olan yozlaşmanın ve çürümenin sonucu. Bolivarçı Devrim bu konuyu çözmekte yetersiz kalıyor.

'Hayır' kampanyası sırasında oluşan temel ihtiyaç mallarındaki kıtlık yoksullar arasında uzun süredir yaşanmaktaydı.

Bu arka plan üzerinde Chavez'in uluslararası ilişkilerde giderek daha radikal bir duruşa sahip olması birçok normal Venezüella vatandaşının sıkıntılarını ve beklentilerini gidermiyor.

Onlar için gerçek bir 21. yüzyıl sosyalizmi, demokrasi gerçek bir halk iktidarı inşa etmeye başlanmalı. Chavez bu olasılığı çok iyi anlatıyor ve sembolize ediyor, fakat söz verdiği reformlar bunu gerçekleştirmekten çok uzak.

Chavez'i hararetle destekleyen Venezüellalıların eski egemen sınıftan hiç bir beklentileri yok. O egemen sınıfın yeniden iktidara gelmesi halinde, 1973'de Şil'i'de olduğu gibi korkunç bir intikam alacağını biliyorlar.

Referandum sonucu Venezüella halkının nasıl bir topluluk olarak istediğini bir işaret olarak kabul edilebilir. Halk bir kişiyi elinde toplanmış bir iktidar değil, çalışan emekçi yığınların haklarına dayalı kolektif bir iktidarı istiyorlar. Başka bir deyişle gerçek, samimi bir sosyalist topluluk istiyorlar.

Anayasa referandumu hangi koşullarda gerçekleşti?

Yoksul bölgelerin siyasi yönelimi Başkent Caracas'ın üst orta sınıfların ve en zenginlerin yaşadığı, Hummer ve Land Rover cip-lerin bol olduğu yerlerdekinin tam zıttı.

Chavez reformlarına muhalefet keskinleşti (önce orta sınıf üniversite öğrencileri protestolara başladı, ardından eski ordu mensubu ve Savunma Bakanı Raul Baduel istifa etti.) Chavez yanlıları da sokaklara dökülmeye başladı. Bununla birlikte 2002'deki darbe girişimiyle halkın gözünde mimlenen muhalefet, imajını düzeltmeye de başladı.

Öğrenci hareketini tetikleyen olay geçen yaz hükümetin aldığı bir karar oldu: Hükümet muhalefet denetimindeki özel RCTV adlı kanalın haber lisansını yenilemeyi reddetti.

Kararın alınmasının asıl nedeni RCTV'nin darbe destekçilerindeki aktif rolüydü. Venezüella sağ bu kararın anti-demokratik ilan ederek kullandı. Anayasa referandumunu eretlemek isteyenlerin gösterilerinde kullanıldı.

Ulusal çapta bir sosyal hareket olma doğru evrilen öğrenci protestolarına asıl olarak orta sınıf zengin öğrenciler öncülük ediyor. Chavez gençliğini 'silahlı' kendilerini 'şiddet karşıtı' olarak tanıtsalar da gösterileri şiddete dönüşüyor. Üniversitelerde bolivarçı öğrenciler saldırganlar.

Eski general ve Savunma Bakanı Baduel'in istifası muhalefete bir koz daha verdi. 2002'deki darbe karşıtı girişilen darbeyi durduran anahtar ismi Baudel, Chavez'in şimdiki anayasa değişikliği önerisini 'darbe' olarak niteliyordu. Ordu, Chavez'in daha fazla denetim ve milis güçlerini yaygınlaştırmak fikrinden rahatsız.

Muhalefetin güçlenmesi Bolivarçı aktivistlerin önüne bir zorluk olarak dikiliyor. Referandum Chavez'in görev süresini uzatması ve yetkilerini artırmasına kilitlendiyse de önerdiği yeni-liberalizme karşı anayasa mevcut Venezüella anayasasından çok daha demokratik. Venezüella referandumu yüzde 45'lik düşük bir katılımla bu koşullarda gerçekleşti.



Irak yok oluyor

Irak'tan bağımsız haberler veren az sayıda gazeteciden birisi olan **Dahr Jamaail** durumun hiç de ABD'nin iddia ettiği gibi olmadığını anlattı.

Amerikan yetkilileri 30 bin askerin katıldığı saldırıdan sonra işgalin artık istikrara kavuşturulduğunu söylüyorlar. Bu doğru mu?

ABD basını böyle söylüyor. Galiba kabaca "İnsanlar Bağdat'ta artık evlerine dönüyorlar. Daha az insan ölüyor" gibi şeyler söylüyorlar. Doğrusu daha az ABD askeri ölüyor. Bu doğru. Bu sene Mayıs ayında 131 ABD askeri öldü, bu ay 40 ölüleri var. Ama neden böyle olduğu söylenmiyor.

Öncelikle sokaklarda artık daha az ABD askeri var. Sonra Batı Irak'taki Al-Anbar eyaletinde ve Bağdat'taki Sünni direniş satın alındı. Şii Mukkada al-Sadr da ateşkes ilan etti.

Bu arada hava kuvvetlerinin kullanımında çok büyük bir artış var. Bağdat'a gelince bu şehirde yaşayan 6 milyon insanın 1 milyonunu şehri terk etti.

Başkentte daha az ölüm var; çünkü ABD'nin desteklediği ölüm timleri artık daha az iş yapıyorlar. "Sektör cinayetler" karışık nüfuslu bölgelerin temizlenmesi büyük ölçüde tamamlandı.

Bir miktar insan Bağdat'a dönüyor. Ama insanların geleceğe ilişkin korkularını bitmedi.

1 Ekim 2007'de Iraklılar'a kapılarını açmış olan son ülke olan Suriye ağır vize koşulları koydu.

Dolayısıyla Suriye hududuna giden birçok insan Bağdat'a geri dönüyor.

İnsanlar Ürdün ve Suriye'den de tasarrufları tükenmeye başladığı için geri dönüyorlar.

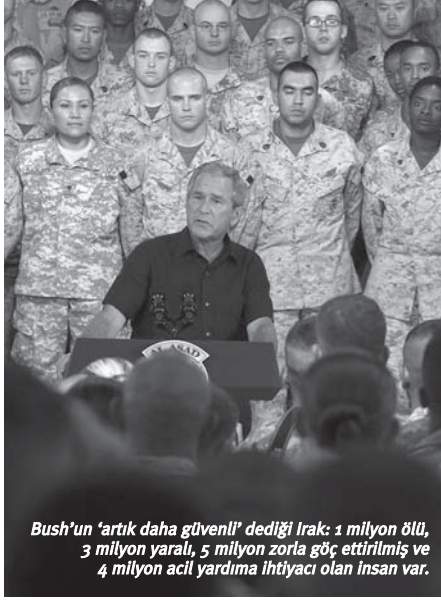
Ancak ABD saldırısı başladığından beri Irak'ta göçe zorlanan insan sayısı dörde katlandı.

Şimdi 1 milyon ölü, 3 milyon yaralı, 5 milyon zorla göç ettirilmiş ve 4 milyon acil yardıma ihtiyacı olan insan var.

Yani nüfusun yarısı ya ölmüş, ya yaralı, ya evinden barkından çıkarılmış ya da yardıma ihtiyaç duyuyor.

Sünni direniş neden artık ABD ile işbirliği yapıyor?

Özellikle Al Anbar bölgesindeki birçok şeyh



Bush'un 'artık daha güvenli' dediği Irak: 1 milyon ölü, 3 milyon yaralı, 5 milyon zorla göç ettirilmiş ve 4 milyon acil yardıma ihtiyacı olan insan var.

savaşçılarına geri çekil, demek için ABD'den para aldı.

Bu, Al-Anbar'da daha az şiddet olayının yaşanmakta olmasının başlıca nedeni. Dolayısıyla bir kaç ay önce ABD'ye karşı savaştan direniş savaşçıları şimdi ABD tarafından giydiriliyor, silahlandırılıyor ve cepherlere para konuyor.

Böl ve yönet politikasının klasik bir örneği. ABD Bağdat'taki Şii ağırlıklı hükümeti desteklerken bir yandan da Sünni direniş gruplarını silahlandırıyor. Saatli bir bombayı çalıştırıyorlar.

Mukkada al Sadr niye ateşkes ilan etti?

Al Sadr'ın Mehdi ordusuna çok miktarda adli suçlu ve "yabancı" girdi.

Milislerini düzene sokmak, içindeki ayrık otlarını temizlemek için 6 aylık bir ateşkes ilan etti.

Sadr için bardağı taşıran damla taraftarlarının Kerbela ve Bağdat'da rakip Badr Taburları'na saldırması oldu. Sadr bu saldırı emrini vermemiştir ve taraftarlarını kontrol altına almak için epeyce uğraştı.

ABD Bağdat'ta çok büyük bir elçilik binası inşa ediyor. Uzun dönemli planları için bunun anlamı ne?

Süreklilik istiyorlar.

İnşa ettikleri mega üsler, elçilik binasına bakın. Japonya, Güney Kore, Almanya gibi diğer ABD askeri bölgelerindeki binaların yapısına benzer.

ABD'nin dış politikasının belirleyicisi olan Ulusal Güvenlik Stratejisi ABD askeri gücünün Ortadoğu'da petrol, gaz ve deniz ulaşımı hatları gibi ABD çıkarlarını korumasını istiyor.

Bu öncelikler değişmediği Ortadoğu'daki ABD politikası da değişmeyecektir ve ABD Irak'tan çekilmeyecektir.

Seçimleri kazanursa Demokrat Parti'den ne bekleyebiliriz?

2008 başkanlık seçimlerinin önde gelen 3 Demokrat aday, Hilary Clinton, Barack Obama ve John Edwards eğer iktidara gelirlerse ilk dönemlerinde Irak'tan çekilmeyeceklerini ifade ettiler.

Yeni bir yönetim işbaşına gelse bile ABD politikalarında bir değişiklik bekleyemeyiz.

Kuzey Irak'ın esas olarak Kürt olan bölgesi şimdiye kadar bir başarı hikayesi olarak anlatılıyordu. Ancak etnik gerginliğin arttığına dair haberler geliyor. Bunun nedenleri ne?

Bunun asıl nedeni Kürtler'in Bağdat'tan bağımsızlık istemeleri. Kürtlerin bu talebi en baştan beri ABD'nin tam bilgisi içinde yapılıyor.

Şimdi Kürtler yabancı petrol şirketleri ile (çoğunlukla batılı dev petrol şirketleri bunlar) kendi anlaşmalarını imzalamıyorlar ve Bağdat'a aldırıyorlar.

Bu Türkiye'ye Kürtler'in bağımsızlık doğrultusunda

da ilerlediği izlenimini veriyor. Bütün bunlar son zamanlarda Türkiye'nin Kürtlere karşı bir harekate girişme isteğinin nedenini oluşturuyor.

Bu planın bir parçası Kerkük'ten diğer etnik grupları sürmek. Şehirde Araplar'ı, Türkmenler'i ve diğer azınlıkları şehri daha Kürt yapmak için çıkarıyorlar.

ABD'nin desteklediği peşmergeler bu işi yapıyorlar. Peşmergeler tüm Arapça işaretleri söküyorlar ve şehirde sadece Kürt bayrakları var. Bu tür tutumlar kentteki sektör gerginliği artırıyor.

Irak'taki sektör bölünmeleri ne kadar derin ve ülkeyi bölmek için atılan adımlar ne kadar ciddi?

Sektör bölünmeler ABD'nin "böl ve yönet" politikasının ürünü. Irak'ta ABD elçiliği yaptığı sırada ölüm timlerini kuran John Negropont'un ve aynı dönemde Irak Güvenlik İşleri Başkanı James Steele'in çalışmalarını da unutmamak gerekir.

Negropont ve Steele ölüm timlerini 2004 Kasım ayında kurdular Irak İçişleri Bakanlığı aracılığı ile kontrol ettiler. 1980'lerde Orta Amerika'da olduğu gibi onları silahlandırdılar, para verdiler ve hedeflerini gösterdiler. Bu timler ABD'nin böl ve yönet politikasının temel taşlarından birisiydi.

Irak'ta insanların normal günlük yaşamın hakları nasıl?

Normal yaşam diye bir şey yok.

Her düzeyde Irak'ın temel altyapısı işgal öncesinden daha kötü durumda.

İşsizlik yüzde 60-70. Normalde bir eve günde 5 saat elektrik veriliyor. Doğal gaz sıkıntısı var ve Iraklılar'ın yüzde 70'inin içme suyu yok.

Sağlık çalışanlarını yarınsı ülkeden kaçtı. Ve şimdilerde hastanelerde durum 1991 Körfez Savaşı sonrası Birleşmiş Milletler'in uyguladığı ambargo günlerinden bile daha kötü.

Irak'ın işgali bütünüyle bir felakettir. Bu politikadan bugünkü Bush yönetimi kadar önceki Clinton yönetiminin ve baba Bush yönetiminin de sorumluluğu vardır.

Bu savaş çeşitli ABD yönetimleri tarafından ard arda uygulanıyor ve bir ülke yok oluyor.

Enternasyonal Sosyalizm Akımı neyi savunuyor?

Savunma yıllarından mücadeleye

1989 Doğu Avrupa Devrimleri stalinizmi tarihin çöplüğüne gönderdi. Ancak yıllarca batılı egemen sınıfların ve stalinist bürokrasinin "işte sosyalizm bu" propagandasıyla bu durumu sosyalizmin yenilgi olarak yorumlandı. Bu sağ bir dalga yarattı. Ancak sınıf mücadelesi devam ediyordu.

1970'ler boyunca ekonomik durğunluk yaşayan, işsizlik oranı giderek artan ve üretkenlikten uzaklaşan SSCB ekonomisi Batı kapitalizmiyle rekabet edemez duruma gelmişti. Batılı kapitalist sınıflar yeni-liberalizmi bayraklarına çoktan yazmışlardı. SSCB ve uydularının 1980'lerin sonundaki uluslararası mali bir kriz sonucu çökmesi, Rusya'da sosyalizm değil tam dünya çapındaki Pazar tarafından belirlenen bir kapitalist rejim var olduğunun kanıtıydı.

Enternasyonal Sosyalizm Akımı, 1990'lar boyunca akıntıya karşı kürek çekti. Geleneksel solun ana gövdesi olan sosyal demokrat partiler hızla neo-liberalleştiler. Güney Amerika'da 70'ler boyunca silahlı mücadele yürüten kitlesel populist örgütler devrim fikrinden vazgeçtiler. Geleneksel komünist partileri Stalin'le birlikte Lenin'i, bürokrasi ile birlikte devrimci parti fikrini bıraktılar. Farklı kökenlerde dursalar da stalinizmin şu ya da bu noktasına ayak basanlar kapitalizmin devrimle yıkılması fikrinden uzaklaştılar.

1990'lar boyunca enternasyonal sosyalistler sağ fikirlerle karşı mücadele etti. Doğu Avrupa'daki rejimlerin karakteri, SSCB tarihi, karşı-devrim, stalinizm, devrimin güncelliği akımımızın temel tartışmalarıydı. Sosyalizmin değil, zalim bir egemen sınıfın yenildiğini anlamış olmamız mücadeleye devam etmemizi ve devrimci politikaları savunmamızı kolaylaştırıyordu. Mücadeleci kesimler arasında yenilgi fikrini mahkum etmek, moral bozukluğunu engellemek uluslararası işçi hareketinin tarihsel derslerini bugüne taşımakla mümkündü.

Troçki devrimci partiyi "işçi sınıfının tarihsel hafızası" olarak tanımlarken işçi sınıfı hareketinin her seferinde en baştan başlamaması ve yenilgiye uğramaması için önceki mücadelelerin bilgisiyyle silahlanmasını anlatır. Enternasyonal Sosyalizm Akımı, Troçki'yle birlikte işçi sınıfından koparılan devrimci geleneği sürdürdü ve devrimci partilerin inşasının gerekliliğini savundu.

Partiyi kurmak ve sınıfa gitmek değil, her günkü mücadele içerisinde inşa etmek. Akım da Lenin ve Troçki gibi partiyi bir araç olarak gördü. 90'lar boyunca hem Doğu Avrupa'da hem de dünyanın geri kalanında yeni-liberalizme karşı hoşnutsuzluk büyüyordu. Geleneksel siyasal alternatiflerin birer birer sahnedan çekildiği, sendikalar bürokrasinin mücadeleye girmekten çekindiği koşullarda, işçi sınıfının reformlar için mücadelesinin önünü açmak gerekiyordu.

Enternasyonal Sosyalistler, reformlar için devrimci yöntemlerle mücadele etmeyi önerdiler. Yenilgi dönemi geride kalacak, yeni mücadeleciler döneme hazırlanmak gerekiyordu.

Stalinizmin çöküşünün yarattığı karamsarlığa karşı mücadeleimiz 90'ların sonunda somut karşılığını bulacaktı. Fransa'da 1995'te kışın sonbahar, 1999'da Seattle'da DTÖ zirvesinin basılması geri çekilişin ve savunma döneminin sona erdiğinin işaretiydi.

Enternasyonal Sosyalistler, yüzlerini yeni mücadeleciler kuşağına çevirdiler. Mücadele yükseldikçe, mücadeleciler kesimlerin öne çıkması ve devrimci geleneğin sürdürücüleriyle buluşması mümkün olacaktı.



1989 Berlin Duvarı yıkılıyor

İki Hrant kitabı

Cengiz ALĞAN

Hrant Dink öldürüldükten sonra çok sayıda makale, köşe yazısı, değerlendirme yazıları, haberleri yayımlandı. Şimdi artık iki tane de kitap var onun hakkında. Bunlardan biri Hrant'a (ölümünden sonra) yazılmış mektuplardan oluşuyor: Hrant'a... "Ali Topu Agop'a at" (Kırmızı Yayınları, İstanbul, 2007, 340 sf.).

Kitap, yayınevinden ve kitabın editörlerinden (diğeri Hrant'ın oğlu Arat Dink) Fahri Özdemir'in dostuna seslenişle açılıyor. Sonra, alfabetik sırayla, Adalet Ağaoğlu'nun mektubuyla başlayıp, Zeynep Altınok'un mektubu ile devam ediyor. Ve son olarak, Hrant'ın, eşi Rakel'e yazdığı bir şiir, Rakel'in, "Sevgiliye Mektup" başlıklı o dokunaklı konuşmasıyla bitiyor. Son sayfada da "Ara abisinden Hrant kardeşine" bir Ara Güler fotoğrafı var.

Kimler yok ki mektup yazarlar arasında: Ahmet İnel'den Baskın Oran'a, Can Dündar'dan Etyen Mahçupyan'a, İshak Alaton'dan Perihan Mağden'e, Sezen Aksu'ya, Turgut Tarhanlı'ya, Yıldırım Türker'e kadar çok sayıda Hrant Dostu mektupların yazarlarından.

Cinayetın acısı henüz daha çok tazeyken yazıldığı için, kitabı okumak, duygusal anlamda, biraz zor. Çeşitli mektuplarda okurla paylaşılan Hrant'la yaşanmış çok hoş anılar, aslında, Hrant Dink'in kişiliği hakkında da ayrıntı bilgi-



leri sunuyor bize. Başka ayrıntılar hakkında da... Örneğin polis adayları hakkında askerlik şubelerinden soruşturma istenirken "soyunda dönmelik olup olmadığının" sorulduğunu öğreniyoruz. Ya da Etyen'le (Mahçupyan) bir olup Baskın Oran'ın Bodrum'daki evinde saatlerce at yarış kuponları doldurdıklarını bu mektuplardan öğreniyoruz. İnsanın içini acıtan ama okunduğunda "iyi ki okumuşum" dedirten bir kitap.

Sapan

İkinci kitabın ismi: **Sapan, Bir Güvercinin Katilleri** (Güncel Yayıncılık, Eylül 2007, İstanbul, 323 sf.). Daha çok belgesel nitelikte ve cinayetın ayrıntılarıyla tepedeki suçluların açığa çıkarıl-



masına uğraşan bir kitap. Cinayeti işleyenlerin daha önceki yaşamlarından kesitler de sunuyor. Faşist BBP ve polis ile ilişkileri, cinayet yaklaşırken yaptıkları ev toplantıları, Rahip Santoro cinayeti, Mc Donalds bombalaması gibi, cinayete giden yolu açık açık ayrıntılandıran bir hat izliyor.

Şimdiden ikinci baskısı yapılan Sapan'ın yazarları Timur Soykan ve Demet Bilge Ergün, kitabı hazırlarken, binlerce evrakı, delilleri, zanlı ve tanık ifadelerini, telefon konuşma kayıtlarını incelemiş.

Elimize, Türkiye'de öldürülen 62 gazeteci Hrant Dink cinayeti hakkında derli toplu ve olayı anlamak açısından çok verimli bir kitap sunmuşlar.



Manu Chao

Gene politik

Çetin Erdoğan

Antikapalist hareketin müzisyeni diye tanınan Manu Chao 6 yıllık bir aradan sonra La Radiolina adlı yeni albümünü yaptı.

Arada geçen süre içinde Cezayir'li şarkıcı Akli D ve Malili ikili Amadou & Mariam ile birlikte albümler yaptı.

İlk iki albümü Clandes tino ve Proxima Estacion: Esperanza gibi La Radiolina da çok dilli ve sistem karşıtı.

Manu'nun savaşı, ırkçılığı ve sömürüyü eleştirilerini "Politik Kills", "Rainin In Paradise" ve "Panik Panik" adlı şarkılarında bulmak mümkün.

"Tristeza Maleza"da ise Manu Chao George Bush'u çok müthiş bir müzikle uyandırıyor.

La Radiolina, Manu'nun önceki albümlerinden daha fazla rock müziğe yakın; ama her zamanki gibi kendi Mano Negra punk-pop kökleri La Radiolina'da da hakim.

19 Ocak'ta AGOS'un önünde...

AGOS gazetesi kurucusu ve yazarı Hrant Dink yaklaşık bir yıl önce, 19 Ocak 2006'da, gazetesinin önünde, ensesinden vurularak katledildi. Katillerin davası sürüyor. Bugüne dek derinlere inildiğine dair bir işaret de çıkmadı. Tersine, cinayetin meşrulaştırılmaya çalışıldığına dair bir izlenim uyandırıyor davanın gidişi. Tutukluları mahkemeye getiren resmi cezaevi aracının üzerinde "ya sev, ya terk et" sloganının yazılı olması gibi pek çok işaret bu yönde.

Davanın 3. duruşması 11 Şubat'ta. Ama Hrant'ın dostları duruşmadan önce, 19 Ocak'ta, AGOS gazetesi önünde, bir gösteri düzenlemeye hazırlanıyor.



Gelecekte bugüne

Tuna Öztürk

Kenar mahallede yetişmiş, kimse için değeri olmayan, cahil, aptal Gully Foyle'un kendisini uzayda ölüme terk edenlerden kaçma hırsı sayesinde şaşırıcı gelişiminin /değişiminin hikayesi anlatılır kitapta. Bireyin ve onun gücünün anlatsını, bu kişisel varolma haykırışını Alfred Bester'den okuduğunuzda Yıldız Savaşları'nın, Uzak Yolu'nun bilim kurgu olduğunu "zannettiğinizi" farkedebilirsiniz.

Uzak Yolu'ndaki ışınlamaya benzetebileceğimiz, ama makinelerle değil de kişinin beyin gücüyle kendi kendini ışınladığı "jauntleme"nin sıradan bir şey olduğu, otoyolların, arabaların, uçakların, asansörlerin işlevsizlik yüzünden çoğunlukla kaybolduğu, organize dinlerin yasaklandığı, biraz da cyberpunk kokulu bir 24.yy (bilim) kurgusu Kaplan! Kaplan!

Bir kitabı okuduktan yıllar sonra ilk bölümlerin sıkıcı olduğunu unatırsınız; ama çok daha önemlisi, bir bilim kurgu kitabında tutkunun, aşkın bu kadar iyi işlenebilmiş olmasını unutamazsınız.

Kaplan! Kaplan! - Alfred Bester, 6.45 yayınları



Sinema ve devrim

İlk isyan

Ebru GÖKÇE

Howard Fast'ın aynı adlı romanından sinemaya uyarlanan film, İsa'dan önce 73 yılında Trakyalı bir köle olan Spartaküs'ün bir gladyatör okulunun sahibi tarafından satın alınmasıyla başlıyor. Capua'daki bu gladyatör okulu, Romalı zengin sınıfın arenalarda ölümüne dövüşlerini izledikleri ve bundan keyif aldıkları gladyatörleri yetiştiren bir okuldur.

Spartaküs ve arkadaşları bu köleci sisteme karşı özgürlüklerini geri almak için isyan başlatırlar. Amaçları Kilikyalı korsanlarla anlaşarak deniz üzerinden bir zamanlar özgür oldukları ülkelere dönmek olan kölelerin bu isyan ve özgürlük hareketi çığ gibi büyüyor. Buna diğer köleler de katılır. İlk başlarda bu hareketi önemsemeyen ve ummadıkları bir yenilgiyle karşılaşan Roma Senatosu korsanları satın alır.



Bunun üzerine ülkelerine dönmeyen köleler Roma lejyonları tarafından da sıkıştırılınca Roma'ya doğru ilerleyip yarım bıraktıkları işi tamamlamaya, diğer köleleri de örgütlemeye karar verirler. Burada Roma ordusuna yenilen Spartaküs ve yandaşları ağır kayıp verirler. Spartaküs esir alınan 6 bin köleyle birlikte Capua'ya Roma arasındaki yol boyunca çarşıya girerler. Spartaküs, çarşıya girilmesini

engellemek için onu öldürmek zorunda kaldığı arkadaşı için "Milyonlar olarak geri gelecek" diyor filmin bir sahnesinde. İnsanların köle olarak alınıp satılmaması, toprağa bakmadan dimdik ayakta durmaları Spartaküs'ten ancak 2 bin yıl sonra gerçekleşebildi. Zengin sınıfın bu ücretsiz emek gücünden vazgeçmesi kolay olmadı, zorlu mücadeleler vermek gerekti.

Köleliğe karşı isyanın ve ta-

rihte ilk sınıf savaşımının simgesi olan Spartaküs'ün verdiği mücadele, sınıfsız, sömürsüz, ayrımsız, özgürlüklerin olduğu bir dünya isteyenler için esin kaynağı olmaya devam edecek.

Spartaküs
Yönetmen: Stanley Kubrick
Senaryo: Howard Fast
Oyuncular: Kirk Douglas, Tony Curtis, Peter Ustinov, Jean Simmons, Süre:186 dakika, Yapım yılı: 1960

Neden KEG? Neden mücadele?

"Küresel Eylem Grubu KEG'e destek veriyor-sunuz. Bu desteğinizi şarkılarınızla da verecek misiniz?"

Zeynep Casalini: Evet vereceğim. Küresel ısınma çok önemli. Bir çocuğum olduğu içinde yarınları düşünmek zorundayım. Türkiye'nin bundan sonra Kyoto protokolünü imzalamasına çalışmak. Bunun için ciddi adımlar atılmalı. Ben her verdiğim konserde bunu dile getiriyorum. Şarkı sözlerim içinde bu konudan da bahsedeceğim."

23 Kasım Milliyet Gazetesi

İstanbul:

"İklim değişiyor durdurabiliz!" haftası etkinlikleri 30 Kasım'da başladı.

● ASF, küresel iklim değişikliği ağının 30 Kasım'da düzenlediği toplantıya 70 kişi katıldı. Türkiye'nin çeşitli üniversitelerinden gelen aktivistler 8 Aralık'ın örgütlenmesini tartıştılar. Toplantıya Almanya, Yunanistan, Fransa ve Norveç'ten katılan aktivistler kendi kampanya süreçlerini aktardılar.

● 30 Kasım akşamı Kadıköy'de Livane Cafe'de Grup Marsis konseri sırasında KEG aktivistleri izleyicilere küresel ısınmayı anlattı ve 8 Aralık'a davet etti.

● 1 Aralık 12.30'da Galatasaray Meydanı'nda bulunan aktivistler herkesi 8 Aralık'ta Kadıköy'de olmaya davet etti. Zeynep Casalini'nin okuduğu basın açıklamasına Zeynep Tanbay, Aydın Engin, Pelin Batu, Taner Öngür katıldı.

● Basın açıklamasının ardından Karakedi Kültür Merkezi'nde "Neden buradayım" toplantısı yapıldı. Zeynep Casalini ve Ümit Şahin konuştu.

● 2 Aralık sabahı Kuzguncuk'ta Mülkiyeliler Birliği'nde gerçekleşen kahvaltıya 40 kişi katıldı.

● 3 Aralık'ta üç toplantı. Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde "Küresel ısınma ve iklim değişikliği" toplantısı gerçekleştirildi. Meltem Oral'ın moderatörlüğündeki toplantıda Ümit Şahin ve tıp öğrencisi sunuş yaptı. Kahve Bahane'de gerçekleşen "hani kuşlar, ağaçlar, binbir renkli çiçekler?" başlıklı toplantıda Volkan Akıldırım sunuş yaptı.

Boğaziçi Üniversitesi'nde düzenlenen toplantıda Hilal Atıcı ve Avi haligua küresel iklim değişikliğini anlattılar.

● Açık Radyo, Özgür Radyo, Yön FM, Yaşam Radyo, Dem TV'ye 8 Aralık programları yapıldı.

Meclisten yükselen ses bu kez farklıydı

4 Aralık'ta KEG aktivistleri meclisteydi.

Doğan Tarkan (DSİP), Zeynep Casalini, Pelin Batu, Ümit Şahin, Önder Algedik, İremnur Aksu, Ali Çetin (TÜDEF), Ramazan Pektaş (EMO) Ufuk Uras'la birlikte 'Türkiye Kyoto'yu imzalaması'nı çağırısı yaptı ve herkesi 8 Aralık'ta Kadıköy'e davettiler.

8 Aralık'ta nükleer enerji



santrali ve yeni termik santraller kurma kararına karşı mücadele çağırısı

yapan küresel eylemciler hükümete kararından vazgeçmesini söylediler.

Genç Saka

2 Aralık'ta gerçekleşmiş olan "Kyoto'yu İmzala" mitingine Genç Saka olarak 40 kişi katıldı. Muhteşem bir gündü. Her ne kadar miting alanına girerken arkası gelmeyen kalabalığın bir kısmı dağılmış olsa da amaca ulaşıldığını düşünüyörüz. Genç Saka İzmir'de yeni oluşmaya başladı. Bu miting bize iyi bir başlangıç oldu. 8 Aralık'ta İstanbul'da görüşmek dileğiyle...
Özge SARAÇ



Ege Üniversitesi:

Ege Üniversitesi'nde 2 ay boyunca açılan standda 120 kişiden iletişim bilgisi ve destek aldık. Bu arkadaşlarımızla stand açmaya devam ediyoruz.

28 Kasım'da ilk küresel ısınma eylemi yaptık. 50 kişi sloganlarla yürüdük. Eylem sonrası okulda çimlere oturup 45 dakikalık bir söyleşi yaptık. Söyleşiye katılan herkes buldukları fakültelerde toplantılar düzenleyecek, afişleme yapacak. Okuldaki stand sayımızı 2'ye çıkaramaya karar verdik.

Düzenli KEG toplantılarına başlayacağız.

10-14 Aralık tarihleri arasında gerçekleşecek Ege Barış Günleri'nde bizde stand açıp söyleşiler düzenlemeyi kararlaştırdık.

Bursa:

KESK'te gerçekleşen 8 Aralık hazırlık toplantısına ÖDP, DSİP, Yeşiller, Doğa-Der, Öğrenci Dayanışma Evi ve Nilüfer Yerel Gündem 21 katıldı.

KEG'in 8 Aralık eylemine Bursa'da desteğini açıklayan kurumlar KESK, ÖDP, DSİP, Uludağ Üniversitesi Toplum Gönüllüleri, Zeytin-Sen, Doğa-Der, Nilüfer Yerel Gündem 21, Öğrenci Dayanışma Evi, Yeşiller, SDP.

29 Kasım'da Öğrenci Dayanışma Evi'nde Umud İklimi filmi gösterildi ve ardından söyleşi yapıldı.

3 Aralık'ta Uludağ Üniversitesi'nde Umud İklimi gösterimi ve söyleşi gerçekleştirildi. Benzer bir etkinlik Doğa-Der'de de yapılacak.

5 Aralık Çarşamba günü saat 18.30'a basın açıklaması yapılacak.

Kocaeli:

Kocaeli'deki KEG aktivistleri tarafından 2 Aralık Pazar günü Petrol-İş Sendikası Yarımca Şubesi'nde "Küresel ısınma nedir?" panelinde konuşan Meltem Oral ve Tuna Öztürk herkesi 8 Aralık'a davet etti.

Kocaeli'de KEG aktivistleri bir çok kesimle ilişki halinde.

Yerel basın iklim değişikliğine karşı yürütülen kampanyaya ilgi gösteriyor. KEG, bölgede yaşayan binlerce mağdur insanı birleştirmek istiyor.

Küresel ısınmayı durdur



1 Aralık Ankara: Güneş, rüzgar bize yeter!

KEG Ankara'da gerçekleştirdiği mitingle hükümete Kyoto'yu imzalamaya ve nükleer santrallerden vazgeçme çağırısı yaptı.

Mitingin katılımcıları saat 12.30'da Sıhhye Toros Sokak'ta toplandılar.

Sonra mitingin yapılacağı Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş esnasında, KEG'in

pankartlarının yanı sıra, "Nükleer Santral istemiyoruz.", "Kyoto'yu imzala" yazılı dövizler de taşındı.

Miting alanında KEG adına Canan Şahin, TÜDEF adına Ali Çetin, Tüketici Hakları Derneği adına Turhan Çakar, Genç Saka adına ise Kardelen birer konuşma yaptılar. Konuşmacılar küresel iklim değişikliğine karşı bireysel

tasarrufun çözüm olmadığını vurguladılar.

Mitinge; Çağdaş Hukukçular Derneği(ÇHD), Pembe Hayat, Özgürlük ve Dayanışma Partisi(ÖDP), Tüketici Dernekleri Federasyonu(TÜDEF), Metalurji Mühendisleri Odası ve Genç Saka da destek verdi.



Mitinge bisikletlilerden, Uşak İnav'da Altın madenine karşı direnenlere kadar, Sinop'ta nükleer santral istemeyenlerden, bir çalışma için Türkiye'de olan 7 ülkenin aktivistlerine kadar 30'dan fazla hareket ve kurum katıldı.

2 Aralık İzmir: Termik santral istemiyoruz!

Zamanımız azalıyor. Durduğumuz tarih 2 Aralık, ama biz durmayarak, başka bir enerjinin mümkün olduğunu, nükleere hayır demek ve Türkiye'nin Kyoto'yu imzalaması için Gündoğdu Meydanı'ndaydık. Dünyanın tüm renklerinden parçalar taşıyoruz ve sesimiz çoğullaşılıyor, bini aşkın kişi oluyoruz.

Güneşli günümüzde büyük kalabalıkla yürüyoruz Gündoğdu meydanına her adımda sloganlarımız daha güçlü ve eylemin rengarenkliği içimizde ki renklerin, farklılıkların, yan yana durabilmenin yansıması.

Duyumayan kulaklara davullarımız, marakaslarımız,

bisiklet kortejimizin sessizliği ve çığlığımızla sesleniyoruz.

Duyumayanlar için tekrar ediyoruz 'imzala imzala Kyoto'yu imzala'. Kirlilikleriyle bedenimizi, ruhumuzu ve dünyamızı karartanlara hep beraber bağırдық. Eşlikçilerimiz güneş, rüzgar, meydan, ses ve sokaklardı.

sosyalist işçi

■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.
■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışları
Müdürü: Volkan Akyıldırım
■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakkapı Sok., 8/10,
Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır
www.sosyalistiscd.org

Her üç kadından biri şiddet görüyor

Birleşmiş Milletler Kadınlara Yönelik Şiddetin Önlenmesi Bildirgesi kadınlara yönelik şiddeti; "ister kamusal isterse özel yaşamda meydana gelsin, kadınlara fiziksel, cinsel veya psikolojik acı veya istirap veren veya verebilecek olan cinsiyete dayanan bir eylem veya bu tür eylemlerle tehdit etme, zorlama veya keyfi olarak özgürlükten yoksun bırakma" (1. madde) şeklinde tanımlamaktadır. Bu tanımın son yorumlamalarına "kurbanı ekonomik ihtiyaçlardan yoksun bırakmak" da dahil edilmiştir.

Türkiye'de aile üyelerinin kadınlara uyguladığı şiddet, hakaret ve kadınları ekonomik ihtiyaçlarından yoksun bırakmaktan dayaña, cinsel şiddetten cinayete geniş bir yelpazeden oluşuyor. Türkiye'de kadına yönelik şiddetin en uç noktada yaşandığı boyut ise "namus cinayetleri". Türk Ceza Kanunu'nda yapılan son değişikliklerle namus cinayetleri "nitelikli adam öldürme" kapsamına alındı ve müebbet hapis cezası uygulaması getirildi.

Kadına yönelik şiddet yaygın

Boğaziçi Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Yeşim Arat ve Sabancı Üniversitesi öğretim üyesi Dr. Ayşe Gül Altınay, 18 ayda tamamladıkları "Türkiye'de Kadına Yönelik Şiddet" araştırması, her üç kadından birinin fiziksel şiddet gördüğünü ve her 10 kadından dokuzunun



"Haklı görülebilecek dayak yoktur" şeklinde düşündüğünü ortaya koydu.

Araştırmanın sonuçlarına göre, eşinden dayak yiyen kadınların yarısı bu durumdan kimseye bahsetmiyor. Yükseköğrenim görmüş her altı erkekten biri eşine fiziksel şiddet uyguluyor. Aileye eşlerinden daha çok gelir getiren her üç kadından ikisi şiddete maruz kalıyor. Kendileri tanışıp anlaşarak ailelerinin onayıyla evlenenlerin yüzde 28'i, görücü usulüyle evlenenlerin yüzde 37'si, kendileri tanışıp anlaşarak ancak ailelerinin onayını almadan evlenenlerin yüzde 49'u en az bir kez

şiddete maruz kalmış.

Okuma yazma bilmeyen kadınlar arasında en az bir kez fiziksel şiddet gördüğünü söyleyenlerin oranı yüzde 43'ken, yüksek öğrenim görmüş kadınlar arasında bu oran yüzde 12. Her 10 kadından yalnızca biri başka bir şehre/köye eşinden izin almadan gidebilmekte, üçü eşinden izin alma ihtiyacı duymadan ailesini ziyaret edebilmekte veya alışveriş/çarşıya gidebilmekte, dördü eşinin iznine tabi olmadan komşu/arkadaş ziyareti yapabilmekte.

Türkiye'deki kadınların yarıya yakını Medeni Kanun'da yeniden düzenlenen mal rejiminden, yüzde 43'ü 4320 sayılı

Ailenin Korunmasına Dair Kanun'dan habersiz.

Tecavüz savaş taktiğidir

Kadına yönelik şiddetin en yoğun yaşandığı süreçlerden biri de savaşlardır. Savaşlarda, kadınlar ve kız çocukları sırf cinsiyetlerinden ötürü sayısız fiziksel ve cinsel şiddet eylemlerine maruz kalırlar.

Tecavüz bir savaş taktiği, bilinçli bir politika olarak otoriteler tarafından kullanılır ve teşvik edilir. Savaşın bir sonucu olarak göç olgusu da en çok kadını etkiler. Göç etmek zorunda kalan kadınlar, mülteci kamplarında cinsel ve fiziksel şiddet ile

karşılaşırlar.

Şiddetin kaynağı sistem

Kadına yönelik şiddet bu sistemdeki yoksulluktan, işsizlikten, savaşlardan bağımsız değildir.

Kadına yönelik şiddetin ortadan kalkması ancak bu sorunların ortadan kalkmasıyla mümkündür. Ancak tabii ki bu sorunun çözümü sadece buna bağlanamaz.

Günlük yaşamda kadına yönelik şiddete karşı mücadele etmek, kadınları bu konuda koruyan yasalardan yararlanmaları için mücadele etmek, bu konuda kadın örgütlenmelerinin verdiği mücade- lenin içinde yer almalı.

Dünyada kadına yönelik şiddet

Cinayete kurban giden kadınların yüzde 70'i kocaları tarafından öldürülüyor. Dünyada her yıl 5 ile 15 yaşları arasındaki 2 milyon kız çocuğu, fuhuşa zorlanıyor. Kadınların fuhuşa zorlanmasıyla ortaya çıkan ticaretin boyutu 7 milyar

dolar... ABD'de her 90 saniyede bir kadın tecavüze uğruyor, her yıl 4 bin kadın dövülerek öldürülüyor. Pakistan'da ev kadınlarının yüzde 99'u, çalışan kadınların yüzde 77'si dayak yiyor. Fransa'da kadınların yüzde 95'i şiddete maruz

kalıyor, 2 bin 500 kadın tecavüze uğruyor. 135 milyon kadın sünnet ediliyor ve bu sayı her yıl 2 milyon artıyor. Tecavüze uğrayan kadınların büyük bölümü namus adına kendi yakınları tarafından öldürülüyor. Ya da intihara sürükleniyor.

2006 Türkiye

Türkiye'de 2006 yılında 72 bin 643 kadının şiddete maruz kaldığı açıklandı. Şiddete maruz kalan kadın sayısı, 2005 yılına göre yüzde 76 oranında arttı. Geçen yıl 72 bin 643 kadın şiddet içerikli suçlardan mağdur oldu. 22 bin 884 kadına darp edildi. Aile içi şiddete

maruz kalan kadın sayısı ise 14 bin 989. 2006'da 113 kadın tecavüze uğradı, 466 kadın intihar etti. 2006 yılı verileri Türkiye'de şiddete maruz kalan kadın sayısının önceki yıla göre yüzde 76 oranında arttığını gösteriyor. Ayrıca, 72 bin 643 şiddet mağduru kadından, 11 bin 2' si 18 yaş ve altında. 2005 yılında bu rakam 7 bin 231'di.

Çöp Sepeti Ersin TEK

Sekiz dakikalık bir haber. Show TV'de, ana haber bülteninde yayınlandı. Haberin başlığı "İlk türk asker robot". Başlıkla başlıyor şentik. Elektronik cihazların da milliyeti oluyormuş. Önce bunu öğretiyor sağ olsun Show haber. Ardından haber başlıyor. Bu topraklarda yapılan ilk insansı robotmuş yapılan. İnsansı robot, hani Asimo vardı merdiven çıkıyordu, insanları tanıyabiliyordu. Benzer bir proje imiş bu. Fakat henüz bir askıda asılmış, sadece ayaklarını oynatan kablo ve metal yığını halinde.

Bir diğer ve önemli fark da bu projenin baştan beri askeri amaçla yapılıyor olması. Robottan asker yapmak istiyorlar; tıbbi, bilimsel bir amaç yok. Üstelik bir üniversitede yürütülen bu projeyi sunan genç arkadaşın da ağzından adeta kan damlıyor. "Kolları 300 kilo basınç yapabilecek" diyor, "silah koymasınız bile sadece kolları ile boyun kırabilir". Kimin boynunu kıracak? Niye boynunu kırılmak istiyor birinin?

Türk asker robotun macerası bununla da kalmıyor. Bu topraklarda yapılan ilk insansı robotun, insan öldürmek amacıyla yapılmasına çok sevinen Show TV ekibi "artık şehitler son bulacak, şehit aileleri ağlamayacak" diye fantazilerini aktarıyor. Ya robotun boynunu kırmasını istedikleri insanlar, onların aileleri?

Bir de unutmamalı, projeyi sunan genç "tamamen imha edilse bile sorun yok, ne de olsa sonuçta yenisi imal edilecek" diyor. Akılını savaşa bozmuş bu genç, henüz ayakta duramayan iki ayaklı metale bile 120.000YTL harcandığını söylüyor.

Teknolojiyi insan öldürmek için kullanacaklar, bu paralar bizim cebimizden çıktığı gibi, sağlığa ve eğitime de gitmeyecek.

Hala dünyada kapitalizmin ne kadar akılcı olduğunu anlatanlar var yahu, esas garip olan bu.